

ש ב ו ע

מחזה מאת שלומי מושקוביץ

הדמויות

עמנואל - בסוף שנות השלושים. משורר ותסריטאי.

יותם - בסוף שנות השלושים. רופא.

תמר - בסוף שנות השלושים. כותבת. לא פירסמה עדיין דבר. אשתו של יותם.

נטע - בת 18. בתם היחידה של יותם ותמר.

הבמה

במה חשופה. כמעט מרוקעת. ריקה. מתפתחת ומשתנה יחד עם התפתחות ההצגה. דהיינו, הולכת ונבנית בהדרגה ממקום בתול ומלא אפשרויות אין סוף, אבל מנוכר, קר, דיסהרמוני וזוויתי, למקום חמים והרמוני יותר עם התקדמות הימים ובמקביל, מבחינת דימויי מרכיביה, לבריאת העולם.

הבמה נבנית ביחד ובמקביל למוסיקה ולתאורה שגם הן שואבות השראה מהתפתחות הרבדים, העומק והעושר ככל שהימים מתקדמים.

יש על הבמה גם 4 מקומות מוגדרים המסמנים את כלי הרכב של כל אחת מהדמויות. אלו מקומות המופקעים על ידי הדמויות. שם הן חופשיות להתמסר למחשבותיהן ולמעקב אחר זרמי התודעה שלהן. זרמי התודעה מתפתחים מבלייל אסוציאטיבי אל תוך מבנים של דיאלוג קוהרנטי עם "האני האחר".

הדמויות נמצאות כולן על הבמה כל הזמן. בוחרות בעצמן מה הן רוצות "לראות" ומה לא. בונות ריטואל בימתי.

לפני כל פרק יבוא מרכיב שיציין את היום הבא מיום ראשון ועד לשבת.

יום ראשון

(הבמה ריקה. הדמויות שרויות כל אחת בעולמה, ספונות במקומות המייצגים את כלי הרכב. מנותקות ומרוחקות אחת מהשנייה ועם זאת נמצאות באותו חלל ועולם

האור עולה בבת אחת על תמר. היא ב"מכוניתה". נסערת. פתוחה, בוטה, אנרגטית ומטורפת. מוסיקה)

תמר: אני מתגעגעת אליך חתיכת בן זונה שכמוך!!! הורדתי את התחתונים לכבודך ואני נוהגת עם זרם אוויר חמים ישר מול הכוס שלי!!! אתה לעולם לא תדע מזה... גם אתם לא. תפסיקו לסנוור. תפסיקו לסנוור. כי אף אחד מכם לא יודע שאני נוהגת בלי מכנסיים ובלי תחתונים, עם התחת שלי ישר על הריפודים המשובחים שמדגדים

לי בדיוק ב... עם הלשונות מגבת הקטנטנות שלהם... וזה נורא
כמה שזה נעים!!!

(האור עולה על יותם. במכוניתו.)

יותם: מה לעשות שאני זה שאלוהים ליהק לתפקיד של זה שדופקים
אותו והוא לא יכול להיגמל מזה. אני הרי חופשי לעזוב אותך מתי
שבא לי. אני עצמאי. אני אוטונומי. זה רק עניין של החלטה. אני
רק צריך להחליט ו...הופ, לא לעשות שום דבר עם ההחלטה הזאת. כי
ככה אני בנוי. אני אידיוט. אבל אני לא סתם אידיוט. אני אידיוט
עמוק. אידיוט פסיכולוגי. אידיוט פסיכולוגי זה אידיוט שמודע
לאידיוטיזם שלו, אבל לא יכול לעשות כלום בקשר לזה, כי הוא
כרוך אחרי אישה שגם היא חלק מהבעיות הפסיכולוגיות שלו ואם הוא
יעזוב אותה אז הוא כבר לא יהיה האידיוט הפסיכולוגי הזה, הוא
יהיה אידיוט פסיכולוגי אחר. שזה כבר לא הוא בכלל.

(האור עולה על נטע. במכוניתה.)

נטע: פלוצים! חארות! שקרנים עלובים. זה מה שאתם. "אנחנו לא
מחזירים בתשובה... אנחנו לא מחזירים בתשובה..." אבל ליתר
בטחון תתחילי להשמין. להתכער. לגדל זקן. לשמור על נידה.
תתפללי לעילוי נשמתם של הטמפונים המשומשים שלך. תפסיקי לאונן.
תתחילי לפחד מהמחשבות שלך. אלוהים אורב לך מעבר לפינה. אלוהים
יעניש אותך על זה, ואלוהים יעניש אותך על זה. אלוהים רק הולך
וחושב כל הזמן על עונשים יצירתיים לילדות ששואלות את עצמן אם
הוא בכלל קיים. אלוהים מניאק!!! מה אתם חושבים שאני? מפגרת?

(האור על יותם.)

יותם: איזה כיף זה מודעות. נופלים כל הזמן לאותם בורות, אבל לפחות יודעים למה. איזה כיף זה מודעות. הכי טוב זה מודעות. זה עוזר לטפח את התקווה להשתנות. התקווה לסוף טוב. תקווה. תקווה. איזה כיף זה תקווה. תקווה זה הגידול הקטן הזה שאתה משקה ומזבל מתחת ללב כדי להצדיק את הקיום העלוב שלך. תקווה. איזה כיף זה תקווה.

(האור עולה על עמנואל. הוא על האופנוע שלו. נסער. מרוכז.)

עמנואל: מצלמה עלי. רוכב על האופנוע. קלואיז-אפ על הפנים. על העיניים. אני חתיך מדהים. אני מהיר. אני מדויק. כל הנשים באולם מחניקות וואוו ענק. לא נעים להן שהן כבר כל כך רוצות אותי. אני גדול. אני כוכב. מצלמה על החיוך הקטן המתוק והצנוע שאני מחזיק למקרים מיוחדים כאלה. הנשים באולם כבר לא יכולות להחניק את הוואוו. יוצא להן כל הוואוו החוצה. וואוו!!!

(חוזרים לתמר)

תמר: אני לא צריכה אותך. הנה, אני מסתדרת לבד. אני רק צריכה אמונה. אמונה. הכול אמונה. אם אני רק יאמין בעצמי אז הכול יהיה טוב. רק להאמין בעצמי ואז... רק להאמין. להאמין. להאמין בעצמי. איך אני יכולה להאמין באפס כמוני. זה בלתי אפשרי. אני לא מצליחה לסחוף את עצמי לשום מקום. הצילו!!! אין לי כריזמה! כוסאוחתו. אני סתם אפס. אפס!!!

(חוזרים לעמנואל)

עמנואל: עכשיו אנחנו בבית שלה. המצלמה עוברת על הסלון הגדול. עכשיו רואים אותה. מהממת. לא צעירה כבר, אבל אישה מהממת. הכי סקסית בעולם. ברקע בעלה עושה איזה דבר אידיוטי שעוד לא חשבתי עליו. פותר תשבץ נגיד. נבנה אותו דביל. יהיה יותר קל להתמודד איתו. לפריים נכנסת הבת שלה בת ה-18. יפיפייה מהממת. הם

בשגרה של ערב. בשקט שלפני הסערה. לא יודעים שהם הולכים להשתתף באימפרוביזציה על החיים שלהם. אימפרוביזציה על כל הקופה. מצלמה עליה. כואב כמה שהיא יפה. היא עוצרת לרגע כשהיא זורקת את שאריות ארוחת הערב לפח. תולה מבט מהורהר באוויר. אנחנו חוזרים אלי. מהיר וחזק על האופנוע. בראש של הצופה נרקמת המזימה. ההקשר. היא כנראה חושבת עלי!

(חוזרים לנטע. מנופפת ספרים באוויר.)

נטע: גנבתי לכם את הספרים, דפקטים. אני אקרא בהם לבד. בזמן שזיינתם להם ת'שכל על העולם הבא, זנבתי לכם את כל הרפרטואר וברחתי!!! אני גדולה!!! ישרפו אותי באש הגיהינום, לא? אלוהים יעניש אותי על גניבת ספרי קודש מערימת קנאי דת מטורפים. יש לו סעיף אכזרי במיוחד לזה - סמיטריילרים!! הנה, אני עוזבת את הידיים ועוצמת את העיניים ואלוהים ישלח לי סמיטריילר שיבוא להעניש אותי חזיתית.

(חוזרים ליותם)

יותם: בוא נעצור פה בצד. נאונן בתעלה. נשפוף על נמלים. מספיק עם המשחקי זן האלה. לא לחשוב. לא לדבר. ריק מוחלט. בוא נאונן רגע. תהיה לנו שנייה שלמה של ריק מוחלט. טיפה פחות משניה בעצם. רק ההשפצה הראשונה. בשנייה כבר מתחילה הבושה. שווה לעצור בשביל פחות משניה של ריק? לא בטוח. בוא... שאם עוברת וולבו בעשר מכוניות הבאות, אז סימן שצריכים לעצור. סימן משמיים. נס מאלוהים. וולבו, נו. זה די נדיר מתוך עשר. פעם אחרונה. זה עלוב. ברור שזה עלוב. אה, וולבו! היה כבר עשר מכוניות? לא היה. נעצור רגע בצד....

(חוזרים לנטע. היא בלי ידיים על ההגה, או יושבת כנגד כיוון הנסיעה.)

נטע: היי, אלוהים, מה קורה לך? אתה לא רואה שאני מתגרה בגורל? מה עם הגורל, הוא בשליטתך או לא? תחליט כבר! אתה רוצה להגיד לי שיש לך דברים יותר חשובים לעשות עכשיו? יותר חשובים מזה?!!!

(חוזרים לעמנואל.)

עמנואל: טוק! טוק! טוק! חיים חדשים בדלת. איחרתי בשמונה עשרה שנה. אבל אין מה לעשות. כזה אני וזה מה שיפה בי.

(חוזרים לנטע. צועקת לנהגים ולעולם.)

נטע: תפתחו את העיניים, מפגרים! תצילו את העולם!!! תצילו אותו!!!

(חוזרים לעמנואל)

עמנואל: היא תגיד לי החיים זה לא סרט. זה לא מחזה. עברו 18 שנה. הפסדת אותי, כי אתה חתיכת אפס. היא תהרוס לי את הסרט, הבת זונה. את כל הדיאלוגים השנונים והמבריקים שדמיינתי לי, היא תהפוך למציאות מגעילה. לא עושים ככה... זאת לא התנהגות... מי אתה חושב שאתה... מצד שני, אומרים אהבה יש בעולם... אולי גם לי מגיע פעם קצת מהמטעם הזה... אולי הגיע התור שלי לאהבה... סליחה, עכשיו תורי. עכשיו תורי. סליחה. סליחה. אני חכייתי פה ו... בקיצור עופו. עכשיו תורי.

(חוזרים לנטע. על רקע דבריה אנחנו רואים את הדמויות האחרות. ממלמות. פועלות. תזזיתיות.)

נטע: "ויבדל אלוהים בין האור ובין החושך. "יבדל" משמעותו איננה הפרדה שלילית, אלה יש בו גם הוראה חיובית. הפרדת דבר

מזולתו - כדי להעניק לו קיום וייעוד משלו... וכדרך שהשורש הוא
יליד החושך, ואילו הגזע, העלה והפרח הם ילידי האור, - כן
החושך והאור, הלילה והיום הם אם ואב לכל גוף אורגני.
זה עלי!!! זה עלי!!! שמעתם?!!! יש אותי בתנ"ך! אני קיימת! אני
חושך ואור. אני יום ולילה. אני דבר והיפוכו, והיפוכו, והיפוכו
ועוד היפוכו. אני מושלמת!!!
"ויקרא אלוהים לאור יום ולחושך קרא לילה. ויהי ערב ויהי בוקר
יום אחד.

חושך

יום שני

(הבמה כמו ביום הראשון. התאורה אקספרסיבית מאוד. שולחת צללים ארוכים על הבמה. עדיין קונטראסטית מאוד. נטע נמצאת על הבמה. עמנואל נכנס אליה. הוא רחוק מנטע.)

עמנואל: בוקר טוב. אני...

נטע: אני יודעת מי אתה.

עמנואל: ואת בטח...

נטע: בדיוק. (פאוזה) אתה מאמין בצירופי מקרים מוזרים?

עמנואל: לא.

נטע: למדנו אתמול שיר שלך בבית ספר.

עמנואל: אז אני מאמין בצירופי מקרים מוזרים.

נטע: אני לא.

עמנואל: איזה שיר?

נטע: "ערוותך - יער עבות של שקרים"

עמנואל: אני שמח שעשו מזה חומר לבגרות.

נטע: המורה שלי כרגיל אמרה שאפשר להבחין שהמשורר בודד וכמה לאהבה.

עמנואל: ומה את חשבת?

נטע: שהמשורר בודד בדיוק כמו כולם. הוא רק עושה מזה הרבה יותר עניין. אתה בא?

עמנואל: אין כאן אף אחד.

נטע: אל תדאג. אני אשמור עליך. נתחיל.

עמנואל: נשמע כאילו הכול כבר בנוי ואת לא ממש צריכה אותי.

נטע: זה בדיוק מה שמסקרן. אם תצליח להפגיע. הכול צפוי והרשות נתונה.

עמנואל: עכשיו את סקרנת אותי.

נטע: תראה, אני חיה בבית שבכל המחבואים שאני מחפשת בהם כסף או קצת גראס שאימא שלי מחביאה, אני מוצאת קטעי עיתונים עליך, חלקי שירים שלך, תמונות, פרחים מיובשים, חלקי ציפורניים. כל מיני חרא סנטימנטאלי מביך. כל פעם שאתה מופיע באיזה תכנית זבל בטלוויזיה יורדת על הבית הזה מועקה של שלושה ימים. דממה. חושך רגשי סמיך שבמהלכו לא אומרים אפילו דברים כמו "תעבירי לי בבקשה את הפירה". תודה שזה מסקרן.

עמנואל: כן. זה מסקרן. (מצביע על הספרים) מה זה? גם את מחפשת את עצמך? חוזרת בתשובה?

נטע: למה, מי עוד? אתה?

עמנואל: לא. אני כנראה כבר מצאתי את עצמי. וזה לא בדיוק שמה.

נטע: בטח באמנות. בטח ביעוד שלך כאמן. לא ככה? זה מעניין, כי בדיוק קראתי פה דבר יפה. שתבין, זאת פעם ראשונה שהייתי בסמינר כזה. מלא חברים שלי הולכים, אז אמרתי לעצמי נראה מה יש להם להגיד. ומרוב שהם עיצבנו אותי, הסרסורי דת המזדיינים בתחת האלה, סליחה, אז גנבתי להם את כל הספרים. שאלוהים יעזור להם למצוא אותם אם הוא כזה חבר שלהם.

עמנואל: (צוחק.) גנבת להם ת'ספרים? את גדולה. (מתקרב אליה)

נטע: אז קראתי לעצמי קצת בדרך ומסתבר שזאת סחורה טובה. זה רק הסוחרים חירות. תראה, כתוב פה "שביום השני לבריאה אלוהים מפריד בין המים אשר מתחת לרקיע לבין המים אשר מעל לרקיע כי ככה הוא נוטל מהארץ את היסוד הממס שהוא תנאי הכרחי לכל התפתחות ארצית. כל יצירת חומר היא במצב של נוזל. כל גיבוש צורה שואף לקיפאון". ואתה אמרת מקודם שכבר מצאת את עצמך. שכבר גיבשת צורה.

עמנואל: מכאן נובע שאני חתיכת אבן.

נטע: או גרגר חול.

עמנואל: מבריק.

נטע: מה אתה נעלב לי. אני סתם מתלהבת משטויות. אני פשוט בתקופת הצירופים,

עמנואל: מה?

נטע: הצירופים אתה יודע... , מלקטת סימנים, מחברת אותם, מסיקה מסקנות מרחיקות לכת ואז זורקת אותן לפח. זה מעביר לי ת'זמן. (פאוזה ארוכה) אני מצטערת שהתנפלתי עליך ככה. אבחנו אצלי פעם היפר אקטיביות. כשהייתי בת 6 וחצי. אולי זה עוד לא עבר, כי שכחתי לטפל בזה. אני מתרגשת קצת כי כבר מזמן חשבתי לעצמי שכל שירי האהבה המשונים שלך, כל ה"פורנוגרפיה הפיוטית" שלך, כמו שהמורה לספרות שלי קוראת לזה - כתובים על אימא שלי. היה איזה רגע שזה היה לי ברור לגמרי. לך לא היה רגע כזה?

עמנואל: היו לי כמה וכמה רגעים כאלה.

נטע: אני פשוט יודעת איך אימא שלי נראית בעיניים של מי שנורא אוהב אותה. כי גם אני נורא אוהבת אותה. ס'תומרת, אני לא בדיוק במצב של לדמות את החמוקיים שלה למערבולת בים, אבל באופן כללי. לפעמים זה גם קצת מצחיק כי אני מסתכלת על הילדים בכיתה ואומרת לעצמי שאני היחידה שיודעת שהיום יש בחינה על הקוס של האימא שלי כמטאפורה ספרותית. זה מצחיק, לא?

עמנואל: כן. זה מצחיק.

נטע: האמת שאני אפילו לא בטוחה שהפסיכולוגיה דקדקה מספיק בשביל למצוא נישה להפרעה נפשית שנגרמת מסיטואציה כל כך נדירה - ילדה שקוראת שירים על החור בתחת של אימא שלה וצריכה להבחן על זה 5 יחידות מוגבר. בטוח נהיים קצת מטורפים מזה, לא? הבעיה שאני גם לא לגמרי למשל בטוחה שאתה לא אבא שלי נגיד, אתה יודע, כמו בסיפורים העצובים האלה שזה מתגלה רק בסוף. אתה אבא שלי?

(פאוזה)

עמנואל: לא. לצערי אני לא אבא שלך.

נטע: למה לצערך?

עמנואל: כי את מוצאת חן בעיני.

נטע: באיזה אופן מוצאת חן בעיניך? היית רוצה שאני אהיה בת שלך, או שהיית רוצה להזדיין איתי.

עמנואל: א. נכונה.

נטע: ס'תומרת, ב. נכונה. התת מודע שלך שומר על עצמו. תתפלא. אבל, אני עוד בתולה. לא מצאתי מישהו שיתאים לחלום שלי על האקט הזה. אני יודעת שאני מטומטמת, אבל ככה זה. אני כנראה מין רומנטיקנית כזאת.

עמנואל: כן. כנראה.

נטע: ... וגם אני מתרגשת מזה שאני הולכת לנצח בהתערבות עם המורה.

עמנואל: את מתערבת עם מורים?

נטע: צריך להתפרנס ממהו. התערבתי אתה שאתה תקוע כי לא רק שאתה אומר את אותו דבר כל הזמן, אתה גם אומר אותו באותה צורה. אתה צריך ללמוד להתמודד עם ביקורת.

עמנואל: לא רוצה.

נטע: פשוט עשיתי השוואה בין השירים המוקדמים שלך לשירים האחרונים וגם לתסריט שכתבת לטלוויזיה, ואמרתי שלדעתי אין התפתחות. שזה מחזור חוזרים. שאתה משחזר חוויות ישנות במקום לחוות חדשות בגלל שאין לך מודל. (פאוזה) אני רואה על הפרצוף שלך שאסור היה לי להגיד את זה. בוא, לפני שמאבחנים אצלי עוד פעם איזה היפר אקטיביות או פטפוט כרוני. אני נורמאלית. אני

יודעת שקשה לך להבחין בזה, אבל בתוך תוכי יש לי גרעין של ילדה בריאה לגמרי. בבסיס.

עמנואל: מודל.

נטע: כן. מודל. זה כמו שצייר מצייר מודל, אז הוא צריך את המודל הזה לא כי הוא שכח איך נראה גוף של אישה, אלא כדי שתהיה לו נקודת אחיזה בחוץ והיא תעזור לו למשוך את האישה מתוכו החוצה. זה חוק ארכימדס נדמה לי. או איזה יווני אחר עם שם מצחיק. אתה מבין למה אני מתכוונת כשאני אומרת מודל.

עמנואל: כן. למודל.

נטע: נגיד אם אני מתפשטת עכשיו ושוכבת כאן ואתה מסתכל עלי וכותב שיר, אז זה בגלל שאני מעוררת משהו מאצלך. מגרה אותו לצאת החוצה. אתה לא תכתוב את התיאור הגופני שלי. (פאוזה. התקרבות. מתח.) למה אתה ואימא שלי נפרדתם?

עמנואל: חיינו יחד שנתיים. ואז נפרדנו, ואחרי איזה חצי שנה כששמעתי שהיא הולכת להתחתן אז.....

נטע: אז זה אתה.

עמנואל: מה אני?

נטע: כלום.

עמנואל: כן. כנראה שזה אני.

נטע: משהו קטן וממזרי צץ לך מהמעמקים ואמר "יש לי את זה בגדול. אם אני כורת את זה עכשיו אני יכול לחיות לי בנחת כל החיים עם הכאב של האין. איזה כיף. אני אסבול לעולמים".

עמנואל: מאיפה את כזאת חכמה?

נטע: גנים. וחינוך. בעיקר גנים. אתה בטיפול?

עמנואל: אני מטפל בעצמי.

(תמר נכנסת)

תמר: אתה לא פה.

עמנואל: אני כן פה.

תמר: למה?

עמנואל: אמרתי או שאני אתאבד או שאני אצא לחופש. עשיתי עץ או פאלי. יצא חופש. כנראה שלגורל נשארה עוד קצת סקרנות בקשר אלי.

תמר: (היא שבורה. כואבת. מקוטעת. סהרורית. מתקשה לשמור על רצף. קורסת למחלתה.) זה מוזר... זה כאילו ש... במובן מסוים... או ש... פשוט, לא ישנתי כל הלילה... הסתובבתי... נהגתי... לפעמים אני נוהגת לי בלילה... זה מין תראפיה... לא בדיוק... זה יותר כמו... נגיד... משחק... או הליכה על חבל... משחק. כן. בין צדדים. יריבים. שעוזר עם הפרצים. עם הדחק. מרגיע אותו. קשה להסביר. אני מקשקשת. סליחה. .... זרימה!!! זה כמו זרימה ששוטפת אותי... או בעצם סתם הרגל מגונה... משונה... היה לי את זה כבר ממש מוכן בפה...

עמנואל: אולי זה לא רעיון כל כך טוב שבאתי.

תמר: זה לא בדיוק רעיון. זה משהו אחר... כמו קריאה... צירוף מקרים... עכשיו באוטו אני... (על נטע) ראית את היופי הזה?

עמנואל: ראיתי.

(חושך. המוסיקה מתגברת. האור עולה על יותם. הוא במכוניתו.)

יותם: ואל תשכחי שזה אלי. זה אלי צלצלת אז מתל אביב כשחשבת לגמור עם עצמך. אלי צלצלת שאני יבוא להציל אותך. את זוכרת? שנתת לי את הכתובת הזאת ליד השוק שאני יבוא לקחת אותך הביתה. ככה מילמלת לי בטלפון בקול של חתול דרוס... "הביתה"... ואני הגעתי לכורך הזה ומצאתי אותך שוכבת על הרצפה מלאה סמים ובירות בתוך ערימת קיא וכל החברים המסטולים שלך מפוזרים מסביב. והיה ברור שכל החבורה הזאת זיינה אותך, כולל שתי האנורקטיות ששכבו ערומות על השטיח ועשו לי תנועות הודיות. אבל לי לא היה אכפת מכלום. אף פעם לא אמרתי לך את זה כי את נאצית מפחידה, אבל זה היה הדבר הכי כיפי שהיה לי איתך בחיים. אמרתי לעצמי, היא אוהבת אותי. אולי היא עוד לא יודעת את זה, אבל היא אוהבת אותי. כי היא מסכימה לי לנקות בידיים את הקיא שלה שהיה מרוח על כל הדירה המסריחה הזאת. ואני ניקיתי. ניקיתי יסודי. מנענע את התחת לשמיים כמו המנקה במחלקה שלי ושר לעצמי: היא אוהבת אותי!! היא אוהבת אותי!!! אותי!!! וכשגמרתי לנקות, אני זוכר את הריח של הבית שימוש שהיה שם, לקחתי אותך על הידיים כמו שכבאים מצילים ילדים מבתים בוערים בסרטים. וזה היה הכי טוב בעולם. את לא מתארת לעצמך איזה טוב זה היה. ואז... אז באמת הרסת אותי לגמרי. למה אני לא מספר לך את זה אף פעם, למה? לפני שהכנסתי אותך לאוטו אז פתחת לרגע את העיניים ואמרת לי: "יותמי, עשיתי פיפי במכנסיים. בלי כוונה." ואני שפכתי עליך את כל הדמעות שכאבו לי בעיניים מאז שנפגשנו. כי ידעתי שאתה אוהבת אותי. וגם עכשיו אני יודע את זה או מרגיש את זה. ואני כבר בעצם לא יודע כי את לא מכירה אותי. כי אף פעם לא התפנית בשביל להסתכל עלי. פאק!!! פאק!!! רוצה פייט? יהיה פייט! רוצה לראות דם? להיות מרוצה שנלחמים עליך? או. קיי. את תהיי מרוצה. מאוד, מאוד מרוצה את תהיי. הכי מרוצה בעולם. הכי

מחוזרת. הכי נחשקת. אבל גם הכי בת זונה! הכי כפויית טובה. הכי שמתגעגעת תמיד לחסר. הכי שלא מונעת מלחמות!!! לא! מונעת! מלחמות! את הרי נגד מלחמות, לא? אז למה את לא נגד עכשיו? כי מדובר בך? תמנעי את המלחמה הזאת. אני מזהיר אותך. תמנעי אותה!!! תסתכלי עלי ותאהבי אותי. כמו שאת באמת אוהבת אותי. לא כמו שחלמת לאהוב אותו, אלא כמו שקיבלת: לאהוב אותי. אותי.אותי!!! אותי!!! אותי!!! (מוסיקה. חושך.)

(אור על תמר ועמנואל)

עמנואל: מה עשית עם עצמך כל השנים האלה?

תמר: כלום. לילה טוב. (יוצאת.)

עמנואל: לילה טוב.

(אנחנו רואים כל אחת מהדמויות מצויה במקומה. הן נראות. כולן. איש בענייניו. איש בהרהוריו. איש בתגובותיו. עולה קולה של נטע, ממקומה.)

נטע: "ויאמר אלוהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים ויעש אלוהים את הרקיע... ואם הבינונו אל נכון את כוונת המשורר, הרי הוא מתייחס שם למרחב אשר אין לו חקר - למעלה מכל תפיסה אנושית. פרשת הבריאה מתייחסת אל הארץ שלנו, בה אנחנו חיים ובה עלינו למלא את תפקיד חיי חלדנו". כן, רק מה זה התפקיד הזה GOD? ויקרא אלוהים לרקיע שמיים ויהי ערב ויהי בוקר יום שני"

חושך.

יום שלישי

(הבמה כמו בתמונה הקודמת. אלא שעכשיו נוסף לה "אי" כלשהוא, מרכז אותה במעט. בסצנה הפעילה, עכשיו תמר ויותם.)

תמר: אני צריכה את הצעד הבא. עכשיו אני צריכה את הצעד הבא ואין לי אותו. זה מפחיד.

יותם: הצעד הבא זה להעיף אותו מפה קיבינימט!!!

תמר: אולי הבאתי אותו בשביל משהו אחר?

יותם: את לא הבאת אותו. את לא הבאת אותו. הוא בא. לבד. את מבינה את זה? הוא בא, כי הוא בטח מתגעגע להזדיין איתך ולהוכיח לעצמו שהוא גבר. בשביל זה הוא בא.

תמר: יש צעד אחד נכון שהוא הצעד הראשון על השביל שלך. וכל הצעדים האחרים יובילו אותך לשבילים אחרים שהם לא השביל שלך. אני רוצה את הצעד בשביל שלי. אני בצומת גדולה, עם הרבה דרכים ורק אחת היא נכונה לי וטובה ואני צריכה לגלות אותה.

יותם: תפסיקי לזיין תישכל עם המיסטיקה הזאת. את רוצה ללכת איתו. לכי איתו.!!

תמר: לפעמים זה כמו מברק שמגיע ומבשר לנו שמישהו הולך לבוא. שזה לא יהיה לגמרי בהפתעה. זה לא אנחנו קובעים, אבל אנחנו מקבלים את ההודעה. כדי שנוכל להתכונן. לחשוב על המשמעות.

יותם: אין שום משמעות. הוא אויב. הוא בא להרוס הכול. את לא מבינה את זה?

תמר: הוא כאן בשבילי. בשביל להגיד, את רואה. כמו שחשבתי. לא יצא ממך כלום. את אפס מאופס. את טובה בחלומות. את רק טובה בלפנטז דברים. בדיוק כמו שתמיד אמרת לך. את לא גאון גדול. תיפרדי מהחלום. הוא בא בשביל שאני אפרד מזה לעולמים. בשביל להקל עלי את המשא הזה, הוא בא.

יותם: הוא בא בשביל לפרק לנו את החיים!

תמר: הבאתי אותו בשביל שהוא יגיד לי להפסיק לחלום, יותמי.

יותם: את לא הבאת אותו! את לא הבאת אותו! אנשים זה דבר כבד. אנשים זה דבר שצריך להרים, להעמיס על מכונית. אנשים זה לא דבר שעף על מחשבות, את מבינה את זה?

תמר: בשביל זה הוא בא. בשביל זה. וזה בעצם רק לטובתי. זה רק לטובתי. שיפסיקו לי הכאבים האלה. שאני אירגע לתמיד. שאני אפסיק לפנטז שאני מישהו שאני לא. זה בסדר. אני מוכנה לזה. תהיה לי הקלה גדולה. הקלה גדולה. להיפרד מהחלום ולחיות במציאות. אתה תמיד אומר לי שאני צריכה לחיות במציאות. סוף סוף המציאות! המציאות! אני אוכל להתמודד עם המציאות, יותם. יהיה לי ולך נורא טוב. כמו שתמיד רצית. נחיה במציאות. במציאות.

(אור עולה על נטע ועמנואל. התקרבות.)

עמנואל: עוד לא צחצחתי שיניים.

תמר: גם אני לא.

עמנואל: איפה כולם?

נטע: אני כולם.

פאזה

עמנואל: את לא הולכת לבית ספר?

נטע: שיניתי נושא.

עמנואל: מה היה הנושא?

נטע: לא זוכרת.

(אור על תמר ויותם)

תמר: אני חייתי עם הבנזונה הזה שנתיים. שנתיים מסרטים פסיכודליים של שנות השישים. עישונים. זיונים. כל התפאורה. אבל חוץ מכל זה, היה שם משהו שאין היום. אנשים דיברו שם. דיברו! אחד עם השני. סתם ככה. על אמנות. על פילוסופיה. דיברו. על כתיבה. אני נטרפתי על דעתי. הוא והחברים שלו, הולכים ככה בבית כאילו הם בסאונה פיניית. עם ניירות ביד. מחלקים אחד לשני. "תקרא". "מה אתה אומר על זה". "לדעתי כדאי לך לעבוד עוד על ההתחלה". ואני משתגעת. אני חיילת בת 19. כותבת לעצמי דברים ושורפת אותם ישר אחרי שאני קוראת אותם. בטוחה שאני הדבר הכי מטומטם בעולם, כמו שאבא שלי תמיד אמר לי. אני מקללת את עצמי בכל מיני שמות. מתה מבושה. והם בסטרפטיז!!! קח חלק ממני. וקח עוד חלק ממני. ותטעם את זה. ותלקק את זה. ואני נטרפת על דעתי. אני מתחבאת מתחת לשולחן. ואני אומרת לעצמי. את לא פחות טובה

מהם. תראי להם! תראי לעמנואל! אבל עצמי רק צוחקת עלי וממשיכה לקרוא לי מטומטמת. אין לה בטחון. לעצמי.

יותם: היא גדולה עצמך. אני מת עליה.

תמר: אבל היא חושבת שהיא גמדה. ובגלל זה היא עושה מעשה של גמדים. מהזן הנמוך במיוחד. היא מתחילה לפזר בבית ניירות שהיא כתבה. ככה. כאילו בלי שהיא יודעת מזה. אולי מישהו ימצא את זה, היא אומרת לי, ויקרא את זה וייפול על הרצפה מרוב תדהמה. וישאל של מי זה. ואז יתחילו לברר. יהיה בלגאן שלם. היסטריה!!! ובסוף, אחרי שהם כבר יהיו בטוחים שאלוהים בכבודו ובעצמו כתב את זה ושלח להם את זה עם מלאך, אני אסכים לצאת מהמחבואה ואני אודה שזאת אני. הייתי מפגרת יותמי.

יותם: באמת מפגרת.

תמר: וככה. שנה שלמה אני זורעת בבית "מוקשי סינדרלה" כאלה. ואין תגובה. אף אחד לא מתפוצץ. אני נגמרת לאט לאט. מתקרבלת לי לאפס.

ואז, יום אחד, הוא עומד מולי עם קבוצת ניירות - סיפור קצר שכתבתי ופיזרתי לו על המכשיר גילוח, בתוך הנעליים, בכיסים של המעיל. גלגלתי לו אחד בלילה לתוך הנחיר של האף מרוב שכבר רציתי התייחסות. והוא מחזיק את זה ביד ואומר מה זה, ואני אומרת סיפור, והוא אומר מי כתב את זה, ואני אומרת אני, והוא אומר "נחמד". וזהו. "הנחמד" שלו מתחיל בינינו שתיקה שחורה וכבדה. לא מדברים על זה יותר. בעצם לא מדברים על כלום יותר. אחרי כמה שבועות אנחנו נפרדים. אני מתחילה את התקופה הרעה. ההיא שבסוף שלה אתה שוטף לי את הקיבה בבית חולים ומציל אותי. ואחרי חודש אנחנו מתחתנים.

יותם: ובכל זאת את לא ניצלת.

תמר: לא.

(אור על נטע ועמנואל)

נטע: אני לא אנורקסית ולא בולמית ולא דיסלקטית. זאת אומרת שאני כנראה מקדימה את זמני. אני סובלת ממהו שעוד לא גילו. רק עוד אולי 30 שנה יאבחנו את הבעיה שלי וידעו כמה סבלתי. תהיה הפרעה על שמי. אינקונפקציה או משהו. שזה בסך הכול שיבוש שולי - תערובת של חצי מיאוס וחצי תשוקה. חצי סקרנות וחצי גועל נפש. שיבוש קטנטן שגורם לשיתוק מוחלט. בעוד 30 שנה יהיו כיתות מיוחדות לאנשים כמוני. קבוצות תמיכה להורים לילדים אינקונפקצים. התרמות לאינקונפקצים. ואז כולם ירביצו לעצמם על הראש ויגידו: "אוי מסכנה. היא הייתה אינקונפקצית ולא ידענו. בזמנו עוד לא ידעו מה זה אינקונפקציה בכלל. לא ידעו איך לטפל בזה".

עמנואל: (מושיט לעברה צרור ניירות.) את יודעת אולי מה זה?

נטע: זה דפים. ניירות.

עמנואל: כן. את זה אני יכול לראות לבד. למרות שאני פחות אינקונפקצי ממך.

נטע: אתה יודע למה אלוהים אומר ביום השלישי "תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי עושה פרי למינו"?

עמנואל: לא. וזה לא מעניין אותי. (על הניירות) אז את יודעת?

נטע: זה סוד.

עמנואל: זה היה מפוזר בחדר שישנתי בו. אז זה כנראה לא ממש סוד.

נטע: הוא אומר למינו כי כל איש פועל רק למינהו והוא מתפתח רק בתחום שהוצב למינו.

עמנואל: מה את רוצה ממני.

נטע: "ממני". ראית? מה את רוצה ממני. מהמין שלי. מה יש לך לחפש במין שלי. זאת בדיוק הכוונה. לא לערבב מינים.

עמנואל: את רוצה להגיד לי מה זה הניירות האלה?

נטע: שני המינים "כלואים" זה בפני זה. אינם מתחברים ואינם מזדווגים. אלא כל מין שומר את כוחותיו רק למינהו ורק שרירות לב האדם כופה עליהם חיבור בלתי טבעי.

עמנואל: את מוכנה להפסיק עם זה?

נטע: אני לא מוכנה. אבל אני חייבת. כי אתה מין גדול וחזק ואני מין קטן וחלש. אתה יכול בלי בעיה להשכיב אותי ולטפסף לי שעווה רותחת לתוך הפופיק עד שאני אגיד לך מה זה הניירות המזוינים האלה.

עמנואל: היא עוד כותבת?

(אור על תמר ויותם)

יותם: רק שאולי הוא לא בא עם התסריט שיש לך בראש. אולי הוא בא עם סיפור משלו. חשבת על זה?

(אור על נטע ועמנואל)

עמנואל: כל מה שאני צריך לעשות, זה להתעלם. אני רק מתעלם מהעור המתוח שלך, מהשדיים המתוקים שלך, ומהריח המדהים שלך ואני חופשי להמשיך לחיות כאילו אף פעם לא ראיתי אותך. זה תרגיל פשוט של שליטה ביצר. את בטח תאהבי את זה. זה דתי. הונאה עצמית. אני רואה הכול ולא מבין כלום. קל מאוד. הנה, אני מתחיל בתהליך ההתעלמות וההכחשה.

(מתנשקים)

נטע: טעים הפרי האסור.

עמנואל: זה היא כתבה?

נטע: היא לא הייתה כותבת נשיקה כזאת. היא אימא שלי. יש גבול.

עמנואל: אני מבקש ממך.

נטע: חשבתי שמעורבים פה רגשות. אני רואה שזאת סתם סחיטה.

עמנואל: זה גם וגם.

נטע: לא יודעת. התפלאתי שהיא נתנה לך לישון שם. לאף אחד אסור להכנס לחדר הזה. היא תמיד אומרת שהיא כותבת, אבל אף פעם לא ראינו משהו מזה. "בבוא היום" היא אומרת לנו. "בבוא היום". היא לא כל כך בסדר, אתה יודע.

עמנואל: לי היא נראתה בסדר גמור. (פאוזה)

נטע: למה באת לפה?

עמנואל: דחף. אני חושב שקוראים לזה. אני מסביר לעצמי את זה בכל מיני דרכים. אבל האמת חמקמה. קשה לאנשים שמאוהבים בדפקטים של עצמם.

נטע: אני פוחדת.

עמנואל: מהאמת?

נטע: ממה שאנחנו מסדרים בתבניות מרגיעות וקוראים לו אמת.

עמנואל: אני לא אגע בכך יותר.

נטע: זה דווקא לא מרגיע אותי. אני אפילו כבר קצת מתגעגעת שתיגע בי שוב. מה זאת? אהבה? שיכרון של סכנה? תחרות בין אם לבתה? תשוקה של בתולה? בשבוע הבא בערוץ הסרטים. חבל. נדע את התשובה כמו תמיד רק כשכבר יהיה מאוחר מידי. מה שכן, בין הרגליים יש לי זרם נעים של מיצים חמימים. המיצים החמימים לא יודעים בשליחות של מי הם. הם סתם חיות פרא המיצים החמימים.

(יותם נכנס.)

יותם: בוקר טוב.

עמנואל: בוקר טוב. איך ישנת?

יותם: לא רע. תודה.

נטע: היי אבא. (מחבקת אותו)

יותם: הסתדרת? אפשר לעזור במשהו?

עמנואל: אה, לא. נטע עזרה לי. היא הייתה מאוד נחמדה אלי.

יותם: אני מבין. (פאזזה) אז...טוב. אני יוצא. יש לי ניתוח.

עמנואל: מתקן לבבות.

יותם: עושה מה שאני יכול.

עמנואל: מה הגורם הכי נפוץ למחלות לב?

יותם: שומן מהחי.

עמנואל: הייתי בטוח שתסכול ומרירות.

יותם: גוף האדם בהרבה פחות פיוטי ממה שנוטים לחשוב. כשאתה פותח את הצינורות, אתה רואה שהם סתומים בשומן. לא בתסכול ומרירות. אולי תסכול ומרירות גורמים לצריכת שומן מהחי.

עמנואל: איך זה אצלך?

יותם: אני צמחוני.

עמנואל: אז מה אתה עושה עם התסכול?

יותם: דברים שאני לא מחלק עם זרים. יום טוב. (פונה ללכת)

(נטע ועמנואל עדיין בסוג של אינטימיות. תמר צופה בהם מירכתי הבמה. האור עולה על יותם. הוא במכוניתו.)

יותם: יש לי חדשות בשבילך תמרי!!! את תקועה בנקודה רחוקה. רחוקה. את שוב חושבת שכל העולם מסתובב סביבך. את לא קולטת כלום. את לא קולטת. מה אני יעשה עם זה שאת לא קולטת? שאת

בטוחה שאת אלופת העולם בניתוח מצבים מבחינה פסיכולוגית
ופילוסופית ורוחנית והכול, ובינתיים המצבים צוחקים עלינו
והחבר שלך הולך לזיין את הבת שלנו. מפתיע מה? בזמן שאת מתעסקת
לך באיזה ניואנס רגשי שהכאיב לך לפני 8000 שנה, נרקמת פה
מזימה חדשה. הוא הולך לשכב איתה. והיא איתו. ולך ולי אין מה
לעשות חוץ מלהרוג אותו. אני אהרוג אותו, אני אהרוג אותו אני
אומר לך, אני ארצח אותו בידיים שלי אם הוא ייגע בה. אני אומר
לך. אני אומר לך שאני ארצח אותו ולא אכפת לי כלום. הבנת אותי?
כלום לא אכפת לי. תזרקי אותו מהחיים שלנו!!! בבקשה תזרקי
אותו. בשביל שאני לא אקלף ממנו את העור. בבקשה תמר. בבקשה!!!

(תמר חודרת לאזורו של עמנואל. הוא כבר לא עם נטע. מחזיק את
הדפים. מעיין בהם.)

תמר: מה זה ביד שלך? מה זה ביד שלך? למה אתה מציץ לי בדברים?
למה? מה אתה רוצה ממני? מה אתה רוצה ממני? תעזוב אותי! אל
תיגע לי בדברים! אל תיגע לי בדברים. ברור? למה? למה אתה נוגע
לי בדברים? זה שלי! למה? למה אתה מציץ לי בדברים? למה?!!!
למה?!!!

עמנואל: אני רק..

תמר: אני לא חולה! אני לא חולה! אני רק לא רוצה שיגעו לי
בדברים. שלא יגעו לי בדברים! זה לא גמור! אתה לא רואה שזה לא
גמור? אני לא רוצה שתיגע בי! הבנת? שלא תעיז לנגוע בי! שלא
תעיז!

עמנואל: אני...תמר..

תמר: תסתום את הפה שלך! אתה לא אבא שלי!!! אל תגיד לי כלום.
תסתום את הפה שלך כבר. תסתום אותו כבר! תסתום אותו!!! (יוצאת)

(מוסיקה. איש במקומו. עולה האור על נטע. היא במכוניתה. פנסיה מבליחים באפילה. מצטלבים מידי פעם עם הפנסים של יותם.)

נטע: "כל התורה כולה אינה אלא מצוות "למינו" שניתנה לאדם ביום השלישי... הקב"ה זקוק במשק עולמו לאזוב ולארז לשיבולת ולגפן. איש, איש קיבל את החוק המיוחד לו והוא שמח בחלקו ומקיים את מצוותו. האזוב לא יקנא בארז, והשיבולת לא תקנא בגפן. הגפן לא תבקש להיות שיבולת והארז לא ישאף להיות אזוב. ובראש החוקים האלה המסדירים את כוחות האדם ויצריו, עומדים איסורי עריות. בשמירתם תלויה טהרת האדם וכל זלזול בחוקי המין מביא חורבן על המין". (לעצמה) שיחרב כבר! שיחרב כבר המין המגעיל הזה של הבני אדם! שיחרב כבר! יהיה פה אחלה כיף בלי בני אדם...." וירא אלוהים כי טוב.... ויהי ערב ויהי בוקר יום שלישי.

חושך

יום רביעי

(כשעולה האור, עמנואל בקדמת הבמה. מדבר לקהל.)

עמנואל: לעלות על האופנוע ולעוף מפה. או לא לעלות על האופנוע ולעוף מפה. זאת השאלה. מה עדיף? לברוח מהטמטום הזה לפני שיהיה מאוחר מדי, או להיכנע לסקרנות וללכת עם הסיטואציה. אני שונא סיטואציות. יותר מידי אנשים. כל אחד בא עם הרצונות שלו, האינטרסים שלו, הכאבים שלו. כל אחד בטוח שהסיפור שלו הכי מעניין בעולם. אני לא בנוי לזה. מעדיף מונודרמות. מדברים רק עלי. אני מצליח לעקוב אחרי העלילה. אני קשור רגשית לאירועים. הייתי בטוח שאני הולך על נופש בכפר. ציוצי ציפורים. ריח הדורים. בבוקר מתייחד עם הנוסטלגיה. אחר הצהריים מתחך בנעורים. בערב ארוחה משפחתית עם נרות ויין. שלחו לי תמונות מהפרוספקט הלא נכון. זה לא בית הבראה. זה סדנא לפגועי מוח.

מצד שני יש פה פוטנציאל מעניין. את הילדה אני יכול לזייין מתי שבא לי. מתי אני אגדל כבר. מתי. אז יהיו לי אימא ובת. מה יצא לי מזה? יש פה מישהו שלא פנטז על אימא ובת? אני מדבר עם הגברים. לא אליך, גברת. אני מתאר לעצמי שלך יש דברים אחרים בראש.

ואז מה? אני אספר את זה? למי? אין לי אפילו למי לספר את זה. זה חומר שלא עובר בתכניות אירוח בטלוויזיה.

(תמר נכנסת. שקט ארוך.)

תמר: לא ככה דמיינת את זה. יהיו קטעים, אמרת לעצמך. היא ישר תיפול עלי. אחר כך גם הבת המפגרת שלה. יהיו צחוקים. חומר טוב למערכון. אולי נצליח להוציא מזה אפילו סרט קצר. פרוורטי. יהיו יופי של יחסי ציבור. המשורר הנערץ תוקע אימא ובת בפריים טיים. אחלה פרנסה.

עמנואל: בטח לא דמיינתי לעצמי שטמבלית בת 18 תספר לי כמה אני תקוע.

תמר: אם זאת המסקנה שלה אז אולי היא לא כל כך טמבלית.

עמנואל: מה זה? שכחת להסתתר מאחורי החולת רוח המגמגמת?

תמר: זה שאני חולה זה לא חדש. וזה שאתה בן זונה. גם לא. אני חיה עם שתי העובדות האל בשלום, עמנואל.

עמנואל: וזה שבנית לך ולכל תושבי הטירה שלך איזה דמות שלא קיימת, זאת לא בעיה שלי. אני לא חי כדי לענות על הציפיות שלך או של הבת המפונקת שלך. אני לא חי יותר בשביל למלא ציפיות של אף אחד, הבנת? הייתי בטח שכבר נגמלת מהפוזת המתנשאת המזוינת שלך.

תמר: אני מתנשאת.

עמנואל: כן. את מתנשאת. זה שאת תמיד עוטפת את זה בצניעות מתוקה לא עושה את זה פחות מסריח. מה זה כל הדפים שפיזרת לי בחדר? מקרה? מה זה כל הניירות שהיית מחביאה לי אז בחור של התחת? זאת לא התנשאות? אף פעם לא יכולת לשבת עם כולם. לדבר. להראות. לא. זה לא הסטייל שלך. את צריכה לעשות כניסה. להגיע מהשמיים. כמו המשיח. החתולה האריסטוקרטית. הגאון הביישן.

תמר: אתה בן זונה עמנואל. אתה חתיכת בן זונה.

עמנואל: הרי ציפית שכולנו ניפול על הרצפה, נכון? שנתחיל לדבר אליך בגוף שלישי מרוב התלהבות. לאף אחד לא היה זין לפוזות שלך, תמר. זה שאת הכי גדולה לא נותן לך את הזכות לשבת במפלס הארבעת אלפים של הארמון שלך ולשפוט את כולם.

תמר: הייתה לי את הדרך שלי.

עמנואל: כן. גם עכשיו יש לך את הדרך שלך. וזאת בדיוק אותה דרך. לגלוג והתנשאות. את יכולה לצחוק עלי שכאילו בגדתי באיזה אידיאל רומנטי מטומטם שיש לך בראש, אבל מה לעשות שאני צריך אוכל? מה לעשות שלי אין ספונסר שמנמן שתומך לי בהגיגים תמורת מציצות טובות?

תמר: אתה טיפש. אתה באמת מוזמן ללכת מפה.

עמנואל: מה לעשות שלא כולם נזירים טיבטים כמוך? שלא כולם מוכנים לשבת בחושך שמונה עשרה שנה ולגלגל בפה כל משפט 20 אלף פעם עד שהוא יהיה בדיוק מושלם. הוא חייב להיות מושלם כי אחרת הוא יבגוד באידיאל. בדת החשוכה הזאת שגורסת שהאמנות תציל את העולם. אין אידיאל! מדובר בסך הכול במילים. זהו. זה לא דברי

אלוהים חיים. זה לא ישנה את העולם. צריכים רק להיפטר מהמשקל של המילים מידי פעם. בשביל לא להיפך לחולי רוח כמוך.

תמר: אתה יודע שאתה מפגר? אני הכי מקנאה בך בעולם, עמנואל. אתה באור. אתה מפורסם. כולם מכירים אותך.

עמנואל: אנחנו בעידן הטלוויזיה תמר. כל חציל יכול להיות מפורסם. לא צריך לכתוב את החטא ועונשו בשביל זה. זה קל.

תמר: אתה מבריק, עמנואל. אתה עושה דברים מדהימים.

עמנואל: אני סתם טוחן חרא. אבל אני סתלבטן מגעיל שמאוהב בפוזה של עצמו, אז זה מגיע לי.

תמר: אם לי היה חצי ממה שיש לך, הייתי הכי מאושרת בעולם.

עמנואל: אם לי היה חצי ממה שיש לך, הייתי הכי מאושר בעולם.

תמר: אני בטוחה כל הזמן שאתה שופט אותי. שאתה חושב לעצמך איך נהייתי עקרת בית סחבה, במקום לעשות עם עצמי משהו.

עמנואל: מה זה נקרא משהו. את עושה פה עבודת קודש.

תמר: מה?

עמנואל: יושבת לך במנזר ומשבצת מילים.

תמר: זה לא גמור. מה שקראת זה מהחלק הכי בעייתי.

עמנואל: זה גמור. זה לגמרי גמור. את בבעיה קשה אם את חושבת שזה לא גמור. (פאוזה) את צריכה לצאת לאור תמר. את צריכה אור

לפני שתאבדי את עצמך לגמרי בחושך הזה. זה הדבר הכי גמור שראיתי בחיים שלי. תפסיקי לשבת על עצמך, תמר.

תמר: גם אתה יושב על עצמך.

עמנואל: אני בעייתי. זה ידוע. את לא קוראת עיתונים?

תמר: אני חייבת ששלי יהיה הכי יפה משל כולם.

עמנואל: אבל שלך תמיד היה הכי יפה משל כולם. אני לא מאמין שאת לא יודעת את זה.

תמר: אולי הייתי צריכה שתגיד לי, ליתר בטחון

(האור על יותם)

יותם: אלוהים!!! אלוהים!!! אלוהים!!! תציל לי את העולם, אלוהים. בבקשה ממך, בבקשה. אני לא רוצה לאבד אותן. אני יודע שאני לא דתי והכול, אבל אני פונה אליך כמו שכל בנאדם בעולם הזה פונה אליך כשהוא מרגיש שהוא הולך לאבד את הדבר שהכי חשוב לו בעולם... למה אני לא נלחם? למה אני לא מעיף אותו מפה? למה? בגלל שאני רוצה ללכת בדרך השלום? או בגלל שאני חתיכת פחדן חרא. מוג לב. קרציה מתה. נמושה תבוסתנית? אה? למה? אולי אני רוצה שזה יקרה? אולי זה אני מביא את זה על עצמי? אולי? אולי? למה אני לא עושה משהו? תשמור עלי אלוהים!! תשמור עלי. אני לא יודע מה אני עושה. אני לא יודע למה אני עושה. תשמור עלי אלוהים. תשמור עלי. אני מתפלל אליך. אפילו שאני לא יודע להתפלל, אבל פעם קראתי סיפור על ילד שלא ידע להתפלל אז הוא ניסה לפתוח שערי שמים בצעקה וזה הצליח לו כי אתה ידעת שהוא היה ישר וטוב ותם וירא שמים....אהההההההההההההההה!!!

(האור על תמר ועמנואל)

תמר: פעם ראשונה בחיים שאנחנו מדברים.

עמנואל: כיף לדבר.

תמר: מאוד. למה לא דיברנו אז?

עמנואל: זה לא היה מקובל. (פאזזה) האמת שפחדתי ממך. היה לך ת'מבט של אני הכי יפה ואני הכי חכמה. מה שבאמת היה נכון. את הכי יפה והכי חכמה.

תמר: אתה מתחיל איתי?

עמנואל: אני כנראה אוהב אותך. (פאזזה) בארבע שנים האחרונות אני מאונן רק לזכרך.

תמר: היה נדמה לי שאהבה זה דבר אחר לגמרי.

עמנואל: מאז הזיון הוא לא היה לי שום דבר שהתקרב אליו.

תמר: גם לי לא.

(פאזזה. מתקרב.)

תמר: אל תזוז עמנואל. אני אישה נשואה.

עמנואל: את צריכה להתייעץ עם בעלך לפני שאת מזדיינת איתי.

תמר: אני צריכה להגיד לו דברים שאני אומרת רק לו.

(נטע נכנסת בסערה)

נטע: הגעתי בדיוק ברגע דרמטי? רומנטי? מלודרמטי? אולי סתם רגע שכאילו לקוח מהחיים. אני מצטערת. זה תמיד קורה לי. בעיה חמורה של עיתוי. גם למה שאני אומרת עכשיו יש בעיה חמורה של עיתוי. אני מרגישה. אל תחשבו שאני לא מרגישה, אבל מה אני יכולה לעשות. זה יוצא לי מהפה. אין לי שליטה על זה. מבוכה כנראה. הייתי רוצה להיות אחת ששותקת במבוכות. אחת שמטה ככה את הראש הצידה בביישנות ואומרת: אוי שלום אימא. שלום גם לך אורחינו החביב. אני הלן קלר. השכנה מלמעלה.

תמר: אנחנו לא מנסים להסתיר ממך שום דבר.

נטע: אתם כל הזמן מנסים להסתיר ממני את העובדה שהכי בולטת לעין. זה עולם של חארות. של אגואיסטים מניאקים. ולא יעזור כלום. זה תמיד יישאר עולם של אגואיסטים מניאקים.

עמנואל: ילדה פסימית.

נטע: כן, דוד עמנואל. אני ילדה פסימית. זה מפתיע אותך? אני פסימית ויש לי סיבות טובות מאוד להיות פסימית!

תמר: אני הולכת.

נטע: כן. לכי. עופי לניירות שלך. לחדר הסודי שלך. אל תתמודדי לעולם עם השטויות הקטנות. זה לא לרמה שלך. תני לדברים "לזרום". "לזרום". כי יש לך פילוסופיה. לא מתערבת בכלום. נותנת לדברים לזרום מהכוח של עצמם. (לעמנואל) שמעת על זה? היא לא מתערבת בכלום. גם אם נזדיין כאן עכשיו מולה, היא לא תתערב. היא נגד התערבויות.

תמר: אם את מפלרטטת איתו כדי לסגור איזה עניין איתי, אז זה כנראה באמת מיותר.

נטע: נכון מאוד! הכול מיותר! הגיע הזמן להגיד את זה! אבא מיותר! אני מיותרת! צריך להיות גלויים. לא להסתיר כלום. ככה את לימדת אותנו. רק שכחת שזה אולי אמור לכלול גם אותך התיאוריות המקסימות האלה.

תמר: אני לא מסתירה ממך כלום.

נטע: את מסתירה. ואת תמיד הסתרת. אותו למשל. הסתרת. את הניירות שלך בחדר. הסתרת. את כל העולם שיש לך בתוך הראש שלך. הסתרת. את כל הדברים שאת חושבת שאנחנו לא מבינים בהם כלום. את החיים האמיתיים שלך. אלה שבתוך הנשמה שלך. את זה הסתרת. וזה מפחיד נורא כשמישהו מסתיר ממך את זה. במיוחד שאתה יודע שיש שם עולם גדול, גדול. שלך אין שום קשר אליו. אבל זה טוב אני אומרת לעצמי. יש לי חומרים לסרט שלי. אני יכולה להיות רגועה. אני מספיק מופרעת כבר בשביל להיות אמן. גם אני התחלתי לאסוף חומרים במקום לחיות. איזה כיף לי. נהרסו לי החיים! תמונה 3. חוץ. יום. אימא יושבת עם הבת שלה בגן שעשועים, מנדנדת אותה קצת בנדנדה ואז... הופ. נעלמת לתוך הראש שלה. שוקעת באמיתי. במעניין. הילדה שלה על הנדנדה זה לא מספיק מעניין. זה בסך הכול החיים. זה סתם שטויות. תמונה 5. הילדה מדברת עם אימא שלה על משהו נורא חשוב. הילד שהיא אוהבת מכיתה ב' שנייה. אורן השמן. העיניים של אימא שלה רחוקות. רחוקות. בוהות באינסוף. חולמות על העולם האמיתי. פנים. יום. הילדה עומדת מאחורי הדלת של המקדש הסגור ושומעת את התקתוקים על המכונת כתיבה. מה קורה שם? תמונה 17. הילדה פורצת לחדר. מגלה שם תהומות מפחידיים. יודעת שהיא תירש יום אחד את השיגעון הזה. היא כבר חלק מזה... היא רצה לשדות. רוצה למות. לא שוכחת לרשום את התאריך... הפעם הראשונה של מחשבות אובדן... ט"ו באב. חג האהבה. חרא תאריך למחשבות אובדן ראשונות.

תמר: את נכנסת לי לחדר?

נטע: חוץ. לילה. כוכבים. שקט כפרי פסטוראלי. מגיע האביר על האופנוע. הכול מתברר. קיווינו שזה לא יהיה כל כך בנאלי. היא בסך הכול לא אהבה אותם. זה הכול. היא התגעגעה כל הזמן לאהבה האמיתית שלה. הסיפור הרגיל של החיים המסריחים מול החלומות המקסימים. מחיאות כפיים!!!

תמר: אני אוהבת אותך, נטע. אין שום דבר בעולם שאני אוהבת יותר ממך.

נטע: אה. נכון. שכחתי. אני ההגשמה העצמית שלך. העובדה הזאת ברח לי לרגע מהראש. לא אכפת לך שאת לא סופרת ידועה. לא אכפת לך שאת לא חושקת באבא. לא אכפת לך שאת לא מה שחלמת להיות. את אפילו לא טיפה מתוסכלת, כי כשאת מסתכלת עלי ועל אבא את מתמלאת אושר גדול! גאווה ענקית! יש לך משפחה!!! הגשמת את הנשיות שלך. ככה בדיוק רצית שהדברים יהיו כשהיית קטנה. ככה בדיוק דמיינת אותם. אבל בדיוק!!! אבא. אימא. וילדה. שיא האושר!

תמר: לתמונה שאולי הייתה לי בראש כשהייתי בגילך אין שום משמעות, כי היא תמונה מסיפור של מישהו אחר. ואני אוהבת את הסיפור שלי בגלל שיש לי אותך ואת אבא ואני אף פעם לא האשמתי אתכם בזה שאני כזאת איטית ומפגרת.

נטע: אבל עליו חלמת כל השנים ולא עלינו. אליו התגעגעת. עליו כתבת את כל התיאורי זיוונים הרוחניים האלה שלך.

עמנואל: איזה תיאורי זיוונים?

נטע: חבל שלא קראת את זה. זה הקטעים הכי טובים. היא חולת מין. יש לי אימא סוטה.

עמנואל: כנראה שזה לא נכלל בחומר שהיה מפוזר במקרה בכל מיני מקומות מקריים בחדר.

תמר: מודה. אבל בסוף השבוע אני אתן לך את הכול. ואז יהיה לי זמן ללכת סוף, סוף לטייל בפרדסים ולשחרר שם את הדעת שלי שתוכל להיטרף לה בנחת באחו.

נטע: חיכית לו בשביל לגמור את הספר?

תמר: תני לי זמן. תני לכולנו זמן. כי הזמן הרבה פעמים הוא מה שמפריד בין השטן למשיח. בין המלחמה לשלום. ואני מאמינה שאפשר בלי מלחמות.

נטע: אי אפשר בלי מלחמות. אל תשכחי שמדובר בפאקן' בני אדם.

תמר: שנבראו בצלם.

נטע: קשקוש בתחת.

תמר: מילים. יש להם מילים לבני אדם נטע'לה. והם יכולים לבחור איך לשים אותן אחת ליד השנייה. הם יכולים לבחור לברוא איתן גן עדן והם יכולים לבחור לברוא איתן גיהינום. זה בידיים של הפאקן' בני אדם האלה. אנחנו יכולים ללמוד להשתמש במילים. הן יכולות לעזור לנו לבנות פה גן עדן. ללמוד להשתמש בהן לא כמו בסכינים, אלא כמו בשמיכות, כמו בכריות, כמו בזרועות פרושות. זאת הבריאה. במילים. ויאמר אלוהים יהי אור. ויהי אור. כל כך פשוט. אבל בשביל זה אנחנו צריכים זמן, נטע'לה, בשביל שהמילים יבואו מהמקום הנכון. בשביל שלא נשתמש בבררה של המילים. במילים הנפוחות. השחצניות. שעושות מלחמות. אנחנו צריכים לחכות עד שגם המילים הביישניות יסכימו לצאת החוצה. המילים הרכות, הנשיות. לא ללכלך את השטח במילים של העלבון ושל הפגיעה ושל הפחד.

נטע: אבל מה לעשות שאני נורא מפחדת.

תמר: אין לך מה לפחד אהובה שלי. תראי שהכול יסתדר. אני מבטיחה לך. אי אפשר לנסות לקחת את הזמן אחורה כמו שהמפגר הזה פה ניסה לעשות. אבל אפשר לשחק עם הזמן של עכשיו. עם הווה הממושך הזה שבעברית אין לנו אותו ואולי בגלל זה אנחנו כאלה עצבניים. לתת לו להמשיך להווה, להשהות אותו קצת, להרגיע אותו, לגרום לו להשיט אותנו בנועם לערוץ שהוא רק שלנו..

נטע: נועם הברל'ה.

תמר: בדיוק. נועם הברל'ה.

עמנואל: אף פעם לא שמעתי עליו.

נטע: סיפרתי לך כבר שהייתי היפר אקטיבית. לפעמים הייתי חוזרת הביתה עם נזקים באלפי דולרים. שברתי צעצועים. שברתי כסאות. שולחנות. שברתי פרצופים. היו תקופות שהייתי שוברת מכוניות בראסיות מרוב עצבים על הבנים שחשבו שהם יותר חזקים ממני. אז היא המציאה לי סיפור על נועם הברל'ה הטוב. וזה באמת עזר. הסגן מנהל החרמן מהבית ספר שלי אפילו ניצל מניתוח קטן שרציתי לעשות לו עם סכין יפנית, בזכות נועם הברל'ה. (פאזזה) אי שם הרחק, הרחק בגומה חמה ונעימה אשר במצולות הנשמה של כל אדם ואדם - חי לו נועם הברל'ה הטוב....

תמר: לנועם הברל'ה יש אבא שקוראים לו נעמי ואימא שקוראים לה יחזקאל. כי הברלאים הם גם זכרים וגם נקבות. גם בנים וגם בנות. וגם נועם הוא חצי בן וחצי בת... וכשנועם היה כבר מספיק גדול כדי לזחול לו במרחבי הגוף, אז ההורים שלו, נעמי ויחזקאל, לקחו אותו לארוחת בוקר על צוק התריסריון שמשקיף על עמק התחושות ואמרו לו: "תשמע נועם. מעלינו, על הסרעפת, גרה משפחה של חתולים. משפחה לא כל כך יציבה. קצת מופרעת. לאבא קוראים כבוד, לאימא קוראים גאווה ולילדים קוראים אני, אני, אני ואני. כדאי לך להיזהר מהם!

(אור על יותם)

יותם: תסתכל לי בעיניים. תסתכל לי בעיניים ותגיד לי באמת למה אתה לא נלחם? את האמת!!! אני רוצה את האמת. למה אתה לא עושה כלום? למה אתה מתחמק מלפגוש אותי. את האמת!!! אולי זה מה שאתה רוצה. תודה שזה מה שאתה רוצה. שבאיזה שהוא מקום זה מה שאתה רוצה. שהכול יתפרק. תודה. תודה. לא מודה. אז למה אתה לא נילחם? למה? כי...מה זה יעזור להלחם? מה? זה ישנה דברים? זה ישנה? אסור להלחם. זה אתה תמיד אומר לי. אסור להלחם. לא חשוב מה יהיה, אסור להלחם. זה אתה תמיד אומר לי. שזה סתם האגו. שהכול יבוא על מקומו. יבוא על מקומו. אבל מה המקום. מה? מה אתה רוצה שיהיה. הכי. מה אתה הכי, הכי רוצה שיהיה...עזוב אותי. עזוב אותי כבר. שיהיה מה שיהיה. תודה. תודה. למה אתה כל הזמן מתחמק מלפגוש אותי, זה מה שבאמת מעניין אותי. למה? מה אתה מסתיר? מה? תסתום כבר את הפה שלך!!!! תסתום אותו!!!!

(האור על תמר ועמנואל. זו מול זה.)

עמנואל: ארבע שנים לא הייתי עם אישה.

תמר: אתה מרמה.

עמנואל: אני לא. מין החלטה ספרותית כזאת - להיות נאמן לך כדי להיות יום אחד ראוי לך. סגפנות טיפשית.

תמר: אז מה אתה עושה עם הצרכים?

עמנואל: מזמין אותך לדמיון.

תמר: הגוף שלי כבר לא נראה כמו לפני 18 שנה. אתה לוקח את זה בחשבון בפנטוזים שלך?

עמנואל: אני בונה על קלואוז-אפים למקומות שכמעט לא משתנים עם השנים.

תמר: ישר לכוס.

עמנואל: ישר לעיניים.

יותם: אני אהרוג אותך. אני אלחם! אני אעיף אותך. אני אהרוג אותך. אני אהרוג אותך. זה החיים שלי. ככה. אני רוצה אותך. אני רוצה. אני רוצה אותך. אני חושק בה. אני חושק בה. אני חושק בה. תסתום את הפה שלך. אני כן חושק בה. אני כן. אני כן. אני כן.

(האור על נטע. רואים גם אותם. נטועים זה מול זו.)

נטע: "ויאמר אלוהים יהי מאורות ברקיע השמיים והיו לאותות ולמועדים ולימים ושנים והרש"ר הירש אומר: אותות הן תופעות הגלויות לחושים - המביאות לידי מחשבה או מעוררות מחשבה...."

(תמר ועמנואל זה מול זו.)

נטע: "ואם תפקידן לשכנע את האדם ולהשפיע על כוח רצונו הרי הן קרויות "מופתים" מלשון לפתות, לשכנע, להביא לידי החלטה...."

(תמר ועמנואל עדיין חוקרים זה את זה. מתעמקים. מתבוננים.)

נטע: "כוכבי השמיים, מחזור התקופות של אור הירח ומעל לכל: מהלך השמש שאין נסתר מחמתו - כל אלה מספרים כבוד אל משמים. בכל קצות הארץ יכריזו ויבשרו: יש אלוהים!!!"

(תמר ועמנואל עדיין ממוקדים זה בזו.)

נטע: מישהו יכול להסביר לי מה קורה בעולם הזה? מישהו יכול להסביר לי?

(תמר ועמנואל מתנתקים. מתרחקים. עדיין ממוקדים זה בזו.)

נטע: "וירא אלוהים כי טוב. ויהי ערב ויהי בוקר יום רביעי."

חושך

יום חמישי

(האור עולה. מוצא כל אחת מהדמויות בעולמה. תמר נטועה במקומה.
יותם חסר מנוחה מסביבה.)

תמר: כן. הוא עדיין כאן.

יותם: עם נטע?

תמר: לא יודעת. אולי. אני לא עוקבת אחריו.

יותם: תגידי לי. תגידי לי ברור תמר. את זקוקה לעזרה? את
צריכה אולי את התרופות שלך? את באמצע איזה התקף של אחד
הטירופים שלך?

תמר: לא. אני רגועה לגמרי. למעשה אני לא זוכרת את עצמי כל כך
רגועה כבר הרבה, הרבה זמן.

יותם: ומה עכשיו? מה את מתכוונת לעשות עכשיו?

תמר: כלום. אני לא מתכוונת לעשות שום דבר.

יותם: תעיפי אותו מפה. בבקשה תעיפי אותו מפה.

תמר: אני לא רוצה להעיף אותו מפה. אני רוצה אותו פה. אם אתה
רוצה אתה יכול לנסות להעיף אותו. לך תרביץ לו.

יותם: את מתכוונת להמשיך עם זה.

תמר: אני מתכוונת לעשות מה שיהיה לי נכון לעשות. להקשיב פעם אחת לקול הפנימי שלי. אני לא מתכננת שום דבר אם לזה אתה מתכוון. הכול יכול לקרות.

יותם: מה כבר יכול לקרות שעוד לא קרה, אה? מה כבר יכול לקרות? מה עוד הראש החולני שלך יכול להמציא, אה? אולי את חולמת גם שנזדיין שלושתנו יחד באידיליה.

תמר: זה לא רעיון כל כך רע.

יותם: זה רעיון מגעיל. את מטורפת. את יודעת שאת לגמרי מטורפת?

תמר: זה היה רעיון שלך.

(האור על נטע ועמנואל)

עמנואל: נטע...

נטע: ששש...תקשיב לזה. זה יפה. "ביום החמישי אנחנו עוברים אל עולם החי. דבר ה' מביאנו אל שפת הים, מראה לנו מים ואוויר ואומר "ויאמר אלוהים ישרצו המים שרץ נפש חיה"....

עמנואל: את יכולה להסביר לי את כל הקטע הפתטי הזה של החזרה בתשובה שלך?

נטע: הנפש היא מרכז יחיד לבעל החי, משנפגע המרכז הזה - נפגע בעל החי בכללו.

עמנואל: או. קיי. פגעתי בך. פגעתי לך בנפש.

נטע: אתה יודע שגם משוררים יכולים להיות זן מאוד מטומטם? לא פגעת לי בשום נפש. מי אתה שתפגע לי בנפשות. הרי זה בדיוק מה

שאני מנסה להסביר לך. שזה לא כל כך פשוט כמו שזה נראה. למרות שזה גם הרבה יותר פשוט ממה שזה נראה.

עמנואל: זה לא פשוט כי במקום לדבר את מסתבכת עם כל הפסוקים האידיויטיים האלה.

נטע: אידיויטיים, אה? אתה אומר שזה אידיויטי כי אתה שטוף מוח בדיוק כמו אלה שאתה קורא להם שטופי מוח. מה אידיויטי בזה? תסתכל. תקרא. תראה מה כתוב פה: "איש למינהו - זאת כל התורה כולה. כל בני האדם שווים. כולם נבראו בצלם, אבל אין שני בני אדם זהים. איש למינהו. זה גדול. שיטה בלי שיטה. כל אחד אחראי לעצמו. אלוהים זה בסך הכול הגמד הקטן הזה שיש לכל אחד מאיתנו בילט-אין בנשמה ועוזר לנו להבחין בין הטוב לרע. זה כל הפאקן' אלוהים!!

עמנואל: לא מבין בשביל מה את צריכה את זה.

נטע: בשביל להירגע! בשביל להירגע אני צריכה את זה! בשביל להגיד לעצמי לא יכול להיות שהיעוד שלי בחיים זה להעריך את הדוגמניות המפגרות האלה מערוץ 2 או את שלל הבדרנים סוג ז' שמסתובבים פה ומנסים להצחיק אותי. לא יכול להיות שזאת התרבות שלי, אני אומרת לעצמי. אני נוער מבולבל, אתה מבין את זה? אני נוער מבולבל שמחפש תשובות ושאלות אינטליגנטיות ולא את הזבל שהפוליטיקאים המפגרים מוכרים לי בצפירות של יום השואה ויום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ויום שחרור הזיבי. נשבר לי הזין מכל החרא הפשיסטי הזה!

עמנואל: את כועסת עלי.

נטע: אני לא כועסת עליך. אני כבר דיברתי עם עצמי. כל הלילה דיברתי עם עצמי. אני לא נועדתי לך. אתה לא נועדת לי. זה היה משחק של ילדה קטנה שרוצה שיגידו לה כמה היא כוסית. חיזוק

לאגו. תנסה להכניס לעצמך לראש שלא כל מה שכל אישה שפוגשת אותך רוצה זה להזדיין איתך. לך תדבר עם עצמך ותלמד קצת ענווה.

עמנואל: מה את בדיוק? בוגרת או מה?

נטע: אני בנאדם. בנאדם שקורא טקסטים אידיויטיים ולומד קצת על בני אדם. איש למינהו. היא אוהבת אותך. היא תמיד אהבה אותך. היא מטורפת עליך וגם אתה מטורף עליה. זה המין שלכם. להיות מטורפים אחד על השני. וזהו. אז אם יהיו לכם ביצים להגשים את האהבה שלכם, אז זה מה שיהיה, כי אני בטוחה שאבא שלי, שהוא בניגוד אליך בנאדם שיודע לדבר עם עצמו, ידבר עם עצמו, הוא יגלה שעמוק עמוק בלב שלו הוא ידע כל השנים שהוא מין אחר. הוא מין שהפקידו אצלו יהלום רגיש ומבוהל שהוא היה צריך לשמור עליו ולטפח אותו עד שיבוא איש לדרוש אותו לפי סימנים מזהים.

(האור על תמר ויותם)

תמר: כי הפצע הגדול והשורף שלי מזהה אצלו את אחיו התאום.

יותם: מילים יפות בשביל להגיד אני חושקת בו.

תמר: זה לא העניין.

יותם: אז מה כן העניין?

תמר: העניין הוא... העניין הוא שאני רוצה ללכת יותמי.

יותם: אני בחיים לא אתן לך ללכת, תמר. אני בחיים לא אתן לך לעשות את המעשה האידיויטי הזה שכולנו נצטער עליו... גם אם...

תמר: גם אם מה?

(שקט.)

תמר: אני מבקשת ממך יותר...

יותר: לא! את לא מבקשת ממני יותר דברים. את לא מבקשת ממני יותר שום דבר. עכשיו אני אומר לך מה אני מבקש ממך. לא מה אני מבקש. מה אני דורש. כי אני כבר גמרתי עם לבקש. אני אומר לך שאת אורזת את החבר שלך ומעיפה אותו מפה. קיבינימאט את מעיפה אותו מפה ואנחנו יושבים ופותרים את כל מה שאנחנו צריכים לפתור בינינו. בלי אף אחד אחר.

תמר: אין מה לפתור יותר. אין לנו שום בעיה. הכול מאוד פשוט.

יותר: אין בעיה? אין בעיה? את מוכנה להסביר לי איך אין בעיה?!!!!

תמר: אני צריכה לקפוץ יותר. לקפוץ לתהום פעם אחת בלי לדעת שהקרעית מרופדת לי במזרונים. לקפוץ בלי לדעת כלום. כי רק כשאני אהיה לבד באוויר אז אולי יצמחו לי הכנפיים שאני תמיד חולמת שיש לי...מכורח האין ברירה יצמחו לי כנפיים שהן רק שלי...

יותר: שוב חושבת רק על עצמך.

תמר: זה לא נכון. תסתכל רגע פנימה, אל המקום הסודי שלך ותגיד לי אם שם, במקום השקט של האמת, לא ידעת שיום אחד נצטרך להיפרד. תגיד לי ישר בעיניים שלא ידעת שאני לא אוותר על לחזור לעצמי ולאהבה שיש לי בחלום, האהבה המוחלטת והאין סופית לנשמה התאומה שלי. למקום שלי ולך אף פעם לא היה.

יותר: את ילדותית ומפונקת תמר. את ילדותית ומפונקת אם את חושבת שהעולם הזה מתנהל כמו בשירים או כמו בסרטים או בסיפורים

שאת מפנטזת לך שם בחדר!!! העולם מתנהל ככה שבשביל שאת תתבודדי 18 שנה בחדר שלך, אז מישהו צריך לעשות ניתוחי לב כדי שיהיה לך בטחון שכשתצאי סוף, סוף מהשתיקות העמוקות שלך אז יהיה לך מה לאכול.

תמר: אבל אני כבר לא צריכה ביטחון יותם. כי חזרה אלי האמונה. אני כבר לא צריכה בטחון, כי הביטחון הוא הגטו של חסרי האמונה. רק חסרי האמונה צריכים גבולות בטחון וצורכי בטחון ואינטרסים ביטחוניים. אני כבר לא צריכה בטחון. אני צריכה אהבה. שתיתן לי את כל האהבה הענקית שיש לך ותשלח אותי לחופשי.

יותם: אני לא אוכל לחיות בלעדיך.

תמר: אתה תוכל. אתה תחיה הרבה יותר טוב בלעדי. אני סתם מפריעה לך.

יותם: אני נורא אוהב אותך.

תמר: ואני אותך. אבל אני צריכה ללכת ולך מגיע לאהוב ושיאהבו אותך כמו שמגיע לך שיאהבו אותך.

יותם: אהבת אותי בסדר גמור.

תמר: תשבע בנטע שלא התהפכת בלילות? שלא התגעגעת? שלא חיפשת ושאלת, תשבע בנטע שהאהבה שלי סיפקה אותך!!!

יותם: אני...אני לא נשבע בנטע.

תמר: אתה הצלת לי את החיים יותם. ואתה נתת לי את נטע שהיא הדבר הכי נהדר שקרה לי. אתה רוצה שאני אשאר איתך בגלל שאני חייבת לך את החיים שלי ואת נטע?

יִוְתֵם: לא.

(פאזזה)

תמר: תחבק אותי.

(יִוְתֵם מהסס. הם מתחבקים. חיבוק ארוך ואמיץ של חברים לעולם. מוסיקה. הדמויות האחרות בקשר איתם. רואות אותם. עולה קולה של נטע מתוך ההתבוננות שלה. כמו ממלמלת.)

נטע: "ויברך אותם אלוהים לאמר פרו ורבו ומילאו את המים בימים והעוף ירב בארץ. ויהי ערב ויהי בוקר יום חמישי"

חושך

יִוְם שְׁשִׁי

(הבמה ביום השישי כאילו מאפשרת מעבר חופשי וזורם של הדמויות ממקום למקום והתבוננות ומעורבות קרובים והדוקים יותר. כשעולה האור, תמר ועמנואל בסצנה הפעילה, אבל גם יותם ונטע נראים.)

תמר: אני מפנטזת. אני מפנטזת. אני מפנטזת. אתה לא מבין את זה? אני רק יודעת לפנטז. רק לפנטז. אני לא יכולה לעשות כלום. אני משותקת. אני משותקת. לך מפה! אני מתחננת שתלך מפה.

עמנואל: אני אוהב אותך, תמר.

תמר: לך מפה עמנואל. לך מפה. תפסיק להכאיב לי. לך מפה. אני מחלה. אסור להתקרב אלי. אני מפנטזת על דברים שאי אפשר. דברים שהם לא אני. אני זאת האפס הזאת שלא מסוגלת לעשות כלום. תחזור לחיים שלך, עמנואל.

עמנואל: אין לי חיים בלעדייך. בלעדייך יש לי געגוע בתור חיים

תמר: אי אפשר. אי אפשר. אי אפשר. אי אפשר לעשות את זה. אנחנו לא לבד בעולם. אנחנו לא לבד. יש נטע. יש יותם. יש עולם. יש חיים. יש חיים. יש חיים.

עמנואל: זה החיים. החיים זה מה שאנחנו מחליטים שזה.

תמר: לא נכון. החיים זה הדבר הזה. אני יודעת טוב מאוד מה זה החיים. החיים זה צריך וצריך. וצריך.

עמנואל: לא נכון. החיים זה אפשר ואפשר. ואפשר. ואפשר...

תמר: אתה תינוק עמנואל. אתה תינוק. אולי בגלל זה אני כל כך אוהבת אותך. אני מתה על תינוקים. אתה תינוק ואני תינוקת ואנחנו לא יכולים בלי הורה מלווה.

עמנואל: בואי נעוף מפה, תמר. בואי נהיה יחד. כי אם לא נהיה יחד אז נבזבז את כל החיים שלנו על לא להיות ביחד. חיים טיפשיים.

תמר: תהיה מלחמה עמנואל. תהיה מלחמה. גדולה. כולם נגדינו. אנחנו נפסיד.

עמנואל: אנחנו לא נפסיד כי אנחנו לא נילחם.

תמר: יש כסף עמנואל. יש בית. יש אוטואים. יש נטע. יש עורכי דינים. יש עורכי דינים. עורכי דינים!!! עורכי דינים!!!

עמנואל: לנו אין עורכי דינים ואף פעם לא יהיו לנו עורכי דינים. נטע גדולה כבר והיא אוהבת אותך ומכל השאר אנחנו לא צריכים כלום. את ואני וניירות ועטים. לא צריכים עורכי דינים בשביל זה.

תמר: הם ירדפו אחרינו. הם לא יעזבו אותנו לעולם. הם לא מרשים. הם לא מרשים להתנהג ככה. הם יתפסו אותנו עמנואל ויהיה רע מאוד. מאוד, מאוד רע יהיה.

עמנואל: יהיה מעולה. יהיה הכי טוב בעולם. כשכל האידיוטים יתחילו לרדוף אחרינו אנחנו כבר נהיה על הסלעים שלנו בים. שוכבים בשמש ערומים. כמו אז. ואני אבקש ממך שתירקי לי לתוך הפה.

תמר: שאני מה?

עמנואל: את זוכרת שהייתי שוכב ככה על הגב ופותח את הפה ואת היית מעלי, מסתכלת לי לתוך העינים מקרוב קרוב והנשימות שלנו היו מתערבבות להבל מתוק כזה. ריחני. ואז הייתי מבקש ממך

שתירקי לי ישר לתוך הפה ואת היית ככה מלמעלה קולעת לי סוכריית
רוק ישר על הלשון.

תמר: תבקש ממני רגע...

עמנואל: מה..

תמר: שאני ארק לך לתוך הפה.

עמנואל: תירקי לי לתוך הפה...

(תמר מתקרבת אליו. מסתכלת עליו. משכיבה אותו לאחור בעדינות.
אוחזת בו. היא גוהרת מעליו. יורקת לתוך פיו הפתוח כדור רוק
ממרחק 20 ס"מ.)

(האור עולה על נטע. מדליקה נרות.)

יותם: מה זה? מה את עושה?

נטע: מדליקה נרות שבת.

יותם: הכול מתמוטט פה ואת מדליקה נרות שבת? מה יעזרו לך הנרות
האלה? מה? אלוהים יעזור לך? את באמת מאמינה בזה? אל תלכי
אליהם, נטע. זה הכול אחיזת עיניים. מה הם עשו לך? אל תעברי
אליהם. אני יודע שהכול מבולבל לך עכשיו ואת מחפשת תשובות וכל
זה, אבל אני מבקש ממך.

נטע: מה ההיסטריה, אבא. הנה אני. אני לא הולכת לשום מקום. בסך
הכול הדלקתי נרות.

(חוזרים לתמר ועמנואל. הם נסערים. מגורים.)

תמר: ומה נעשה אחרי שנגמור לירוק אחד על השני?

עמנואל: נלקק אחד את השני.

תמר: ואחרי זה?

עמנואל: את תירדמי קצת על הגב, עם החיוך המתוק שלך. כמו ילדה קטנה ואני אשב ליד השולחן ואסתכל עליך, עד שיצא לי פתאום על הנייר, שיר געגועים אליך, ואז אני אתחיל לעשות רעשים בלי כוונה. אני אטרוק דלתות ואפיל דברים בשביל שתעוררי כבר ותקראי אותו ותנשקי אותי נשיקה מנומנמת כזאת ותגידי לי שאת אוהבת אותי.

תמר: ואז?

עמנואל: אז אני יעשה לך ארוחת בוקר.

תמר: ואז?

עמנואל: אז תלכי לחדר שלך לכתוב. ואני לשלי.

תמר: נפרד?

עמנואל: רק לקצת זמן.

תמר: ומתי כבר נזדיין עוד פעם? אני אתגעגע אליך.

עמנואל: בהפסקת עשר.

תמר: וככה נחיה?

עמנואל: כן. ככה נחיה.

תמר: מותר? מותר ככה לחיות?

עמנואל: צריך ככה לחיות. אבא שלי תמיד לימד אותנו שהכי טוב זה לחלום והכי חרא זה להגשים חלומות. כי ההגשמה גוזרת כליה ומוות והחלום נצחי. מין גישה רומנטית כזאת שאין בה טיפת רומנטיקה. כי אתה אף פעם לא חי את החיים שלך, אלא רק את החיים שיש לך בחלום.

תמר: ואתה לא דומה לאבא שלך?

עמנואל: כנראה שכן, אם במקום לאהוב אותך אני מאונן לזכרך ובמקום באמת לכתוב, אני מוכר ערימות זבל לטלוויזיה תמורת ניקוי קרבורטור לאופנוע. חנווני קטן עם חלומות גדולים.

תמר: ואיך אני אדע שהשתנית?

עמנואל: לא השתנית. אני צריך אותך בשביל להשתנות.

תמר: ואז?

עמנואל: מה אז?

תמר: אז, אחרי ההפסקת עשר ושנחנו כותבים וארוחת בוקר וכל זה...

עמנואל: אז נעשה לנו ילד.

תמר: ילד?

עמנואל: או ילדה.

תמר: מה?!

עמנואל: מה שייצא.

תמר: איתי? אתה ואני?

עמנואל: כן. את ואני.

תמר: אני נורא רוצה ילד או ילדה.

עמנואל: גם אני נורא רוצה ילד או ילדה.

תמר: ממני? אתה בטוח שאתה רוצה את זה ממני?

עמנואל: איתך. אני רוצה את זה איתך.

תמר: למה?

עמנואל: כי את הדבר הכי מדהים שפגשתי בחיים שלי ואת יותר מכל חלום שאי פעם העזתי לחלום.

(חוזרים לנטע ויותם)

יותם: הכל יסתדר נטע'לה. זה יעבור לה. הכול יחזור להיות כמו קודם.

נטע: אני לא רוצה שהכול יחזור להיות כמו קודם.

יותם: מה?

נטע: אני חושבת שאסור לתת לדברים להיות כמו קודם. אני חושבת שאנחנו צריכים לתת לאימא לעזוב.

י ותם: מה? למה?

נטע: כי אני חושבת שהמשחק שלנו נגמר.

י ותם: משחק? איזה משחק?

נטע: המשחק. משחק המשפחה המאושרת שלנו נגמר.

י ותם: למה את קוראת לזה משחק? למה משחק? לא היינו משפחה מאושרת?

נטע: למראית עין כן. לכאורה כן. אבל מתחת לפני השטח זרמו להם הזרמים האמיתיים. הכוחות האלוהיים. הטבעיים. כוחות שאף פעם אי אפשר להלביש אותם בבגדים הצרים של מראית העין.

י ותם: איזה כוחות?

נטע: האהבה. התשוקה. הגעגוע למקום הסודי שממנו באנו. לא חשוב איזה משחק אנחנו בוחרים לשחק. משחק המשפחה המאושרת, משחק הבסדר גמוריות. אף אחד מהמשחקים האלה לא יכול לרמות את הנפש שלנו שמתגעגעת למקום האמיתי שלה. מתגעגעת למינה. למקום הטהור והראשוני שבו היא הייתה לפני שבאו הורים ומחנכים וכוהני דת ופוליטיקאים וכל שאר החארות וטשטשו את המקום הזה.

י ותם: וזה מה שאת חושבת עלינו? זה מה שאת מבקשת מאלוהים?

נטע: אני לא מבקשת שום דבר מאלוהים. אלוהים הוא לא מלצר.

י ותם: אלוהים מת. צריך להשלים עם זה.

נטע: גם אם זה נכון שהוא מת, אז הגיע הזמן להקים אותו לתחייה. העולם הזה הולך ונהפך למקום מאוד עצוב בלי אלוהים. (פאזזה) אתה יודע שאני עוד בתולה?

יותם: מה?

נטע: שמעת מה אמרתי.

יותם: אני מתאר לעצמי. חשבתי שאם לא היית אז בטח הייתי יודע. היית באה לספר לי או משהו כזה.

נטע: ולמה לדעתך אני עוד בתולה בגילי המופלג?

יותם: הבנים מפחדים להתקרב אליך. את חכמה ואת יפהפיה ואת רחוקה ובלתי מושגת.

נטע: זה מה שאבאים שגאים בילדות שלהם מסבירים לעצמם. אבל יש בטח עוד סיבות.

יותם: איזה סיבות?

נטע: את רובן אני בטח לא יודעת, אבל אולי זה בגלל שאני כאילו מרגישה שזה עלי כל המראית עין המשפחתית הזאת. שאני הדבק. שאיך שאני הולכת אז הכול מתפרק. אני הילד ההולנדי עם האצבע בחור. ולידים הולנדים עם אצבעות בחורים של סכרים קשה לתפוס זיונים כי הראש שלהם תקוע בחור עם האצבע.

יותם: הבנתי.

נטע: גם לי נמאס. גם אני רוצה ללכת לדרך שלי. אז נמאס לי להיות ילד הולנדי. אני נערה מתבגרת עם צרכים.

י ותם: כן .

פאזזה

נטע: כמה זמן לא שכבת עם אימא , אבא?

י ותם: מה?

נטע: שמעת מה שאלתי . ותתייעץ רגע עם אלוהים לפני שאתה עונה לי .

י ותם: אה... מה זה חשוב...

נטע: אתה מתבייש ממני?

י ותם: ספרי לי מה גילית בלילה נטע.

נטע: כמה זמן?

י ותם: אה... שלושה...שתי... לא יודע.

נטע: אתה כן יודע. אתה יודע בדיוק.

י ותם: מחר זה יהיה שנה וחודש.

נטע: ידעתי שאתה סופר את השניות. זה בטח נורא כואב.

י ותם: ספרי לי מה גילית בלילה נטע.

(אור על תמר ועמנואל)

תמר: משהו רע יקרה לנטע. אני יודעת את זה. אלוהים יעניש אותי. אני לא יכולה לחשוב שיקרה לה משהו. בוא נזכור, עמנואל. נזכור. אם יקרה לה משהו הכי קטן אני יהרוג את עצמי.

עמנואל: למה שיקרה לה משהו.

תמר: כי אלוהים יעניש אותי. הוא יעניש אותי ויפגע לי במקום הכי כואב.

עמנואל: אלוהים לא יעשה לך כלום. נטע אומרת שאלוהים זה בסך הכול הגמד הקטן הזה שגר אצלנו. זה שאנחנו מדברים איתו כל הזמן.

תמר: יש עונש עמנואל. יש עונש. פחד מוות. פחד מוות. לא סיפרתי לך אף פעם אבל כשהייתי קטנה ההורים שלי שלחו אותי לבית ספר דתי בשביל שאני אספוג קצת מסורת יהודית. אז ספגתי המון מסורת יהודית - אני מלאה אשמות. כואבת מרוב פחדים. מבוהלת לגמרי. אני המהות היהודית. זה עונש חמור. הכי חמור. זה רמאות. זה ניאוף. זה קללה גדולה. אני פגע רע שטן המשחית. כמו שהמורות שלי תמיד היו אומרות לי. הן היו אומרות לי שאני אשךף באש הגיהנום, שאלוהים יטגן אותי בגלל שאני עושה דברים משונים. על דעת עצמי. בגלל שאני לא כמו כולם אז יצלו אותי. די. בוא נעזוב את זה. אני חייבת לראות את נטע. לראות שהכול בסדר איתה. אתה לא תבין את זה, עמנואל. אני יודעת שאתה בחיים לא תבין את זה.

עמנואל: אלוהים אוהב אותך, תמר. תסתכלי על עצמך. את הרגע הכי רחב לב של אלוהים. תסתכלי כמה הוא היה נדיב איתך.

תמר: אתה לא יודע כלום על אלוהים, אתה הרי בטוח שאתה אלוהים.

עמנואל: גם לי יש לספר לך סיפור על אלוהים שמתחיל ב"אף פעם לא סיפרתי לך ש...". אפילו שאני שונא סיפורים שמתחילים ב"אף

פעם לא סיפרתי ש... " כי הם תמיד נראים כמו קטע מסרט או מחזה, אבל הסיפור הזה הוא מהסוג שגם לעצמי אני כמעט ולא מספר אותו מרוב שאני פוחד ממנו ולא יודע מה לעשות עם עצמי כשאני מזכיר אותו לעצמי כי... את אוהבת אותי?

תמר: ספר כבר!

עמנואל: כשהייתי בן 17 הייתה לי חברה ש...לא. אני אתחיל את זה ככה. כשהייתי בן 15, בתחילת התיכון, הייתי פחות או יותר הדבר הכי שחצן שירד לכדור הארץ. הייתי השוויצר האולטימטיבי...

תמר: לא השתנית מאז..

עמנואל: הייתי שחקן כדורסל מחונן, תלמיד טוב, נראיתי מעולה. עכשיו, אני בן 15, הרגעים היחידים שאני לא מתהלך עם זקפה עצומה הם במשך המשחק ובמקלחת שאחרי המשחק...

תמר: עדיין לא הבנתי את השינוי שחל בך.

עמנואל: אני מתחיל לסמן מטרות. התחלנו את התיכון 5 כיתות. לכל כיתה יש מלכה, סגנית ראשונה וסגנית שנייה. ס'תומרת 15 בנות שאני חייב לשכב איתן בתור התחלה. רק כדי להגדיר טריטוריה. התחלתי בהכי יפה והכי סנובית והכי בלתי מושגת. אני חסיד גדול של קל וחומר. עם השאר זה כבר היה רוטינה. חלמתי שאני תופר אהילים מקרומי בתולים. אני מתערב עם חברים שלי על דברים מטורפים. כמו נגיד 200 דולר שתוך שבועיים אני מזיין את מלכת השמיניות. שתביני, אני בכתה י'. הסיכוי שאני מנצח שואף לאפס.

תמר: וניצחת.

עמנואל: ברור שניצחתי. ככה חייתי איזה שנתיים. שיכור מעצמי לגמרי. ואז בסוף השביעית קורה דבר מדהים.

תמר: אתה נהיה אימפוטנט. עונש מאלוהים.

עמנואל: לא. אני מתאהב. לגמרי אני מתאהב. עד אין סוף. אני נהייה מטורף מאהבה לרות. רותי.

תמר: מלכת החן של י' 2.

עמנואל: לא. רותי המרחפת. הלא מדורגת. המרחפת. ככה כולם קראו לה. כי היו לה מין צעדים כאלה שאף פעם אי אפשר היה לדעת אם היא באמת נוגעת ברצפה. מקום המפגש של הרגל שלה עם האדמה היה מין איזור מטושטש ואזורי כזה, כאילו יש מתחתיה ענן קטן שמסיע אותה ממקום למקום. התחלתי לחזר אחריה. ללכת אחריה לכל מקום. והיא לא הבינה מה אני רוצה מהחיים שלה. מה, מלך מלכי מלכות הכיתה, מה יש לו לחפש אצל היחפנית שמרחפת וקוראת ספרי שירה.

תמר: מה באמת?

(במהלך הרפליקה הבאה של עמנואל, נטע ויותם כאילו נמשכים אל הסיפור. עוברים לחלל של עמנואל ותמר ומתמזגים בו.)

עמנואל: היום אני יודע שזאת הייתה הקריאת כיוון הראשונה האמיתית שלי. אני חיפשתי מודל, כמו שנטע שלך אומרת, אני חיפשתי מישהו שיעזור לי להוציא את עצמי החוצה מעצמי. אבל אז עוד לא ידעתי שום דבר על זה. ידעתי רק שאני לא עושה כלום חוץ מלחשוב עליה. כל היום. כל הלילה. לא עושה כלום חוץ מלחשוב עליה.

תמר: ואיך השגת אותה בסוף? איך כבשת אותה בסוף?

עמנואל: זהו. שזאת גם הייתה הפעם הראשונה שלא ניסיתי לכבוש. רציתי רק לקרוא לה. שתהיה איתי. התחלתי לכתוב. פתאום. ממקום לא ברור. אף פעם לא כתבתי לפני זה. כתבתי לה מכתבים. שירים. ערימות של מילים. כל יום. כל היום. נוסע אליה הביתה עם תרמיל מלא ניירות וזורק לה לתוך החדר. אחרי איזה חודש החדר שלה כנראה התפוצץ מרוב ניירות, אז היא יצאה למרפסת. היא גרה בבית פרטי כזה בקומה השנייה. והיא אמרה לי "אני יורדת"... שמחתי. הסתכלתי לכיוון דלת הכניסה של הבית לחכות לה... אבל פתאום אני מרגיש צל ענק מתקרב אלי מהשמיים. היא קפצה. היא פשוט עפה. ככה בשכיבה. ישר לתוך הידיים שלי. "רציתי לראות אם תתפוס אותי". לא היו לה גבולות. לא בגלל שהיא הייתה פורקת עול או מרדנית. היא פשוט לא ידעה שיש גבולות. בדיוק כמוך. היא לא שמעה על המושג הזה. היא באה מהעולם של המרחפים.

תמר: זה מתחיל לא למצוא חן בעיני הסיפור הזה...

עמנואל: ואז בדיוק קיבלתי רישיון נהיגה וירדנו לסיני. ביום הראשון בנינו לנו אוהל קטן על החוף וחיינו כמו אדם וחווה בגן עדן. היינו הכי מאושרים שאפשר להיות. וביום השני המשכנו לנסוע וחצי שעה אחרי שיצאנו לדרך התהפכנו והיא נהרגה.

תמר: מה?

עמנואל: היא עפה דרך החלון הקדמי ונהרגה. בדו"ח של המשטרה היה כתוב: סיבת התאונה - "כוח עליון". ככה היה כתוב שם. "כוח עליון". התפוצץ לנו צמיג או משהו כזה. אבל מי שהחזיק בהגה לא היה כוח עליון. זה הייתי אני. ילד בן 17 וחצי שהרג את האהובה שלו.

תמר: מה?

עמנואל: וכאן אני מגיע לעניין. היא לא מתה על המקום. היא נפצעה קשה מאוד. אני כמעט ולא נפגעתי. כשלקחו אותי באווירון חזרה הביתה היא הייתה תלויה בין חיים למוות. ואז פניתי לאלוהים בפעם הראשונה בחיים שלי. זעקתי לשמיים. התחלתי לעשות איתו את הדילים הרגילים, את יודעת, אם תעשה ככה וככה אז אני יעשה ככה וככה. תציל את החיים שלה ואני אהיה מוכן ללכת בבגדים המצחיקים האלה... כשהגענו הביתה הודיעו לי שהיא מתה. אספתי את כל הכוחות שלי וקיללתי את אלוהים בקללות שאפילו הוא אף פעם לא שמע. הבטחתי לנקום בו. לא לנוח עד שאני אפגוש אותו פנים מול פנים ואזיין לו ת'צורה. אבל כמה שעות אחר כך הייתה לי התגלות.

תמר: מה ס'תומרת התגלות

עמנואל: בזמן ההלוויה אני מגלה את הדבר האחרון שהיא כתבה לי. מין גלויה מצוירת של ילדים שהיא קנתה בתחנת דלק בדרך ועליה כתוב "עמנואל, אתה חושב שאם אני אמות אני אגיע לגן עדן? שלך. רות." אבל אני מנסה להתעלם מהגלויה הזאת. לא לתת לה להוביל אותי למיסטיקות מזוינות. אבל אחרי ההלוויה אני הולך אליה הביתה כדי להסתגר בחדר שלה ולחכות שאני אמות גם. ובחדר שלה אני מוצא את אבא שלה. והוא מרים את העיניים מהיומן שלה שפתוח על השולחן. ואני יודע מה יש ביומן הזה. תיאורים פלסטיים מפורטים ויפיפיים של הזיונים שלנו והמציצות והשיאים. חומר לא קל גם כשלא מדובר בבת שלך שנהרגה אתמול. ואז הוא קם. איש גדול. חם. ומתקרב אלי ומחבק אותי חזק, חזק ואומר לי "אני מאושר שהיא ידעה אהבה ושזה היית אתה, כי ידעת לאהוב אותה כמו שהיא תמיד חלמה". זהו. זה מה שהוא אמר לי. אני זוכר את עצמי מתעלף. נמס על החזה שלו בין הזרועות והכול מתערפל ומתערבל לי בראש. אבל אני זוכר דבר מאוד משונה. אני זוכר שאמרתי לעצמי "הוא יהודי" "האיש הזה יהודי". אני ילד בן 17 וחצי. חילוני מופגן. אתאיסט להכעיס. שונא כל דבר שיש בו ריח חמוץ וישן של יהודים כולל את התנ"ך עצמו. ופתאום שוק חורט לי במוח ששם המשפחה שלו "כהן". והאיש הזה. היהודי. הכהן. אציל הנפש. רואה

אותי מאבד את הרצון לחיות וממלא את השליחות שלו ומציל אותי.
גואל אותי מהאשמה. מראה לי שיש דברים שהם אולי בידי שמייים,
אבל האהבה היא מורת הדרך היחידה שיש לאלוהים על הארץ. והיא
נתונה בידינו. ואנחנו חייבים לדבוק בה כדי לתת חיים. ומאז אני
חי בין הפחד שיש בי קללה להרוג את האהבה שלי ובין ההכרה שאני
לא יכול לחיות בלעדיה.

(שתיקה)

תמר: מה נעשה עכשיו עמנואל. מה נעשה.

**(כולם נטועים במקומם. עולה מוסיקה וקולה של נטע שלא פותחת ספר
תנ"ך)**

נטע: "ויאמר אלוהים נעשה אדם בצלמינו כדמותנו. ויברא אלוהים
את האדם בצלמו בצלם אלוהים ברא אותו זכר ונקבה ברא אותם.
ויברך אותם אלוהים ויאמר להם אלוהים פרו ורבו ומלאו את הארץ
וכבשוה ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל חיה הרומשת על הארץ
ויאמר אלוהים הנה נתתי לכם את כל עשב זרע זרע אשר על פני כל
הארץ ואת כל העץ אשר בו פרי עץ זרע זרע לכם יהיה לאכלה ולכל
חיות הארץ ולכל עוף השמים ולכל רומש על הארץ אשר בו נפש חיה
את כל ירק עשב לאכלה ויהי כן. וירא אלוהים את כל אשר עשה והנה
טוב מאוד ויהי ערב ויהי בוקר יום השישי.

חושך.

שבת

(על החושך עולה קולה של נטע. מוגבר.)

נטע: ויכלו השמים והארץ וכל צבאם ויכל אלוהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה וישבות ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה, ויברך אלוהים את יום השביעי ויקדש אותו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלוהים לעשות"

(האור עולה. מגלה במה יפהפיה. רכה והרמונית. התאורה מדודה. גן עדן. תמר מוציאה את דפי הספר שלה ולוקחת אותו. פונה לעבר עמנואל. הם פוסעים לעבר האופק. נטע ויותם נפרדים מהם במבטם. גבם לקהל. מוסיקה)

יותם: מחר יום ראשון.

נטע: כן.

יותם: יהיה גשם?

נטע: יש הילה מסביב לירח.

יותם: זה בכלל אומר משהו?

נטע: זה אומר מה שאנחנו מחליטים שזה אומר.

יותם: אז זה אומר שיהיה נפלא.

נטע: כן. זה מה שזה אומר.

חושך

סוף

